فکرمې سندره شوه

ژوند له یې د امن ساز راوړے دے
فکر ته مې اوګورئ سندره شوه

محمدالیاس

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکرمې سندره شوه

محمد الیاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق دَ شاعر سره خوندي دي

دَ کتاب نوم ـــــ فکر مې سندره شوه

لیکونکے ـــــ محمد الیاس

موبائل ـــــ 03462860464

اي مېل ـــــ milyaskhan37@gmail.com

تعلیم ـــــ ماسټر میرینر

پېشه ـــــ جهاز راني

استوګنه ـــــ طوطه کان ملاکنډ

چاپ کال ـــــ ۲۰۲۳

شمېر ـــــ ۵۰۰

چاپ خانه ـــــ اعراف پرنټرز محله جنګي پېښور

کمپوزر ـــــ رضوان الله مومند
۰۳۴۰۔۹۴۹۷۲۸۰

ټائټل ـــــ سجاد روغانے

بیعه ـــــ ۵۰۰ روپۍ

د لیکوال چاپ کتابونه

شورمې د قلم په ژبه راوله

د رڼا رنګونه

د موندلو درک:

❖ طوطه کان ملاکنډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

د ښاغلي رحمت شاه سائل په نوم

محمد الیاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر لیک

شاعري یوداسي فن دے چې انسان په کښې د معاشرے د اصلاح سره سره د خپل ژونداو چاپیرچل د مختلف حالاتو , واقعاتو, احساساتو, خواهشاتو او جذباتو د ځلا اظهار په دومره اثرناکه او جادوناکه ډول سره کړے وي چې قلم ورته د لیک په ارمان شي۔

دغسې زما قلم هم زما د ژوند د مختلفو حالاتو , واقعاتو خواهشاتو, احساساتو او جذباتو د ظاهرولو او د خپل ضمیر د اواز پورته کولو په لړ کښې د شعورد دریاب نه د لاشعور سمندر ته قدم کوز کړے دے کوم چې ستاسو د وړاندې دے۔

هسې خو ما د دغې سمندریز خیالونو د احساس د ښکاره کولو خپل پوره پوره کوشش کړے دے، خو بیا هم که څۀ کمے کوزے په کښې راغلے وي نو زۀ د هغې بخښنه غواړم، ځکه چې انسان د خپله وسه پورې پړ وي او ما خپل پوره وس کړے دے ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپل دغه کتاب کښې ما هغه پخوانۍ د هلکوالۍ غزلې او نظمونه هم چاپ کړې دي کوم چې ما په اولنې دوو کتابونو کښې په دې وجه نه وې چاپ کړې چې ګڼې د اولس د پاره پکښې څه خاص پيغام نشته - خودا ځل چې مې پوره پنځلس شل کاله پس بيا اولوسته نو په دريم کتاب کښې مې د شاملولو فيصله اوکړه ځکه چې ما پکښې د اولس د پاره څه نه څه پيغام اوليدو

زه هيله لرم چې زما دغه زيار به يو خوا د پښتون اولس د فکر ترجماني اوکړي نو بل خوا به د پښتو ادب جولۍ هم څه نه څه فراخه کړي.

پاتې شوه دا خبره چې زما دا کتاب څومره معياري دې نو په دغه اړه زۀ د خپل ليک د ښه او بد اړخونو ښکاره کولوذمه واري په ګرانو لوستونکو باندې پرېږدم ، چې هغوي څۀ فېصله کوي،

د الله په امان۔

ستاسو د رائې په انتظار
محمد الياس

(c) ketabton.com: The Digital Library

لويه خدايه

دواړه يو ځائے مې په زړۀ کښې رازرغون شوه
اوس علاج به مې د غم که د مستۍ کړم

د حجاز د تلو اسباب هم راله جوړ کړه
چې مئين دې په دا هسې رنګ هستۍ کړم

قطعه

عـمـلـونـه ئې تـبـاه شـــي بـربـاد راشـــي
چې د چا پـه قول وفعـل کښـــې تضـــاد راشـــي

د حيـا نـه مې تنـدے سـجـده کښـــې پريوځي
چې پـه نيمو نيمو شـــپو کښـــې دې يـاد راشـــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې ننګه دي بې پته بې هنره شوه
ځکه راګوزار مې د نظره شوه

ژوند له ئې د امن ساز راوړے دے
فکر ته مې اوګورئ سندره شوه

ښکارې په وعدو خپله ستومانه ده
بانې کوې اوس نه راځې منکره شوه

زۀ به ئې لاهور په شوندو ښکل کړمه
دوي که زما ځار د پېښوره شوه

زۀ هم پسې داسې لېونے یمه
دا چې خنګ زما پسې اوتره شوه

ځکه هر سړے پرې ساندې سور کوې
ښکارې د الیاس! شان بې ضرره شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داجي

اللّه ته درله سوال کوؤم بلها عمر دې ډیر شه
هر ځائے په تا ډاډه یمه بابا عمر دې ډیر شه

امن له په صلح کښې
هم راسره جنګ کښې ئې
ژوند ځکه اسان ښکاري
ته راسره څنګ کښې ئې

نصیب دې شه سیالۍ دا د خندا عمر دې ډیر شه
هر ځائے په تا ډاډه یمه بابا عمر دې ډیر شه

هر ځائے کښې وینمه ځما د پاره
ځانله دې بیا بیا شر اخستے داجي
په بوډاوالي کښې دې هم په اوګو
زمونږه غم په سر اخستے داجي

اخیر دې هم خائیسته شه په دنیا عمر دې ډیر شه
هر ځائے په تا ډاډه یمه بابا عمر دې ډیر شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د ښه ژوندون سوالونه کوے
ته چې دعا د خدائ په در غواړے
تخت د سلیمان ترې راله اوغواړے
هم ترې راله بخت د سکندر غواړے

په ژوند رانه خوشحاله شه رضا عمر دې ډیر شه
هر ځائے په تا ډاډه یمه بابا عمر دې ډیر شه

زه چې ورړوکے ووم پیسے مې غوښتے
ستا نه په لار کور او کوڅے مې غوښتے
الیاس رالوې شومه ځلمے شومه اوس
ګني لا نور به څه قیصے مې غوښتے

اللّه دې درله توان درکړي رېښتیا عمر دې ډیر شه
هر ځائے په تا ډاډه یمه بابا عمر دې ډیر شه

هائیکو

څو ځله مات شوے د وطن آئینه
اللّٰه دې نه کړي چې چورې چورې شے
غټان غټان در پکښې ځان ته ګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړۀ قـرار زمـونـږه ,,, د زړګـي سـ ـر ورانـوي
ظـالـمـه ولـي رالـه ,,, تـه پـېښـ ـور ورانـوي

پـه يو حـالـت کښـ ـې ,,, دي هم خوښ نـۀ يمـه
زمـا کـا فره حجره ,,, مشـ ـرک ممبر ورا نوي

د دې نـه ښـ ـه ده ,,, چـي کـعـبـه ورانـه کـړې
د بې اسـ ـرې خو ښـدو ,,, زړۀ او ځيګر ورانوي

اوس جـوړوي بـه ,,, مـرغـۍ جـالـې چـرتـه
زمـا پـه خـاوره چيـنـار ,,, زمونږ نختر ورانوي

په ځومره ډلو کښـ ـې دي ,,, دا مونږه اوويشـ ـلو
د الـيـاس ! قـام قبيلـه ,,, ښـ ـه پـه هنر ورانوي

يادګيرنه ..

د پېښور په پوليس لائن کښې د بمي دهماکې د خبر په اورېدو
۳۱ جنوري ۲۰۲۳ مدينه منوره سعودي عرب

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نوي کال سحره

زړه مې باغ باغ کړه په سیالۍ راوړه — د نوي کال سحره
نوې پیغام د خوشحالۍ راوړه — د نوي کال سحره

زخمي زخمي پرهر پرهر به نه ئې
مونږ که راویښ شو در په در به نه ئې
زما په سر به کاروبار شوې وي
ته به راځې خو ته خبر به نه ئې
ته که د امن نه بغیر راغلې
د نوي کال نوې سحر به نه ئې

د امن ناوي په ډولۍ راوړه — د نوي کال سحره
نوې پیغام د خوشحالۍ راوړه — د نوي کال سحره

په هر اړخ او په هر لور غواړم
سوال درنه نه کوؤم په زور غواړم
غم دي د ځان سره سمبال کړه واوره
زه درنه دا ځل تنګ تکور غواړم
نور ارمانونه مي په زړه کښې نشته
پښتانه سیال په کلي کور غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ارمان راله ډالۍ راوړه   د نوي کال سحره
نوے پیغام د خوشحالۍ راوړه   د نوي کال سحره

دا څو نیمګړي حسرتونه زما
پوره کړه دا ځل ارمانونه زما
نوري د غم پټۍ پري نه ایږدمه
ښه دي برڅیره دا زخمونه زما
الیاس امید د خوشحالۍ لرمه
وائې رنګین کړه ماښامونه زما

ډکه د ګلو نه ژولۍ راوړه   د نوي کال سحره
نوے پیغام د خوشحالۍ راوړه   د نوي کال سحره

قطعه

تـبـره ازغـي بـه دې بـد زخـمـي کـړي
د ګـلاب ځـانـګـې تـه تـوپ څـۀ لـه وهـې
ګـونـګـټـه غـلـے کښـېـنـه نـۀ رسـېـږې
د اوښ غـړانـګـې تـه تـوپ څـه لـه وهـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

منزل ته رسېدو له قافله چې جوړېده
نیمه کښې ترې پاتې شو قیصه چې جوړېده

خان جې به مخوریز لره کارونه مخکښې اوکړه
سرکاره په پیسو به دې کوڅه چې جوړېده

ژړا په دغې راغله چې د کور خلق پکښې وو
زما د قام د قتل منصوبه چې جوړېده

قرباني دې عبث لاړله ظالمه نیت دې بد وو
د غټ اختر په غوښو کښې حصه چې جوړېده

هاغه ننګیالي یاران مې نشته دے ملګرو
محفل کښې به زما پرې دبدبه چې جوړېده

تا امن یادولو نو ستا سوچ پکښې سنګسار شو
الیاسه! د فکرونو تماشه چې جوړېده

۱۱جنوري ۲۰۲۳--- دمام سعودي عرب

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سکون وي او قرار په ښار کښې ګرځمه
زه چې د سرکار په ښار کښې ګرځمه

دا ئې جوړې فيض د عقيدت دے چې
ملنګ ئې زه سردار په ښار کښې ګرځمه

مور راله په سر لاسونه ايښي دي
زۀ چې دا ګلزار په ښار کښې ګرځمه

خدائے راباندې دومره مهربانه دے
پلار سره د يار په ښار کښې ګرځمه

ښکاري د واپس تلو ورځ ئې راغلله
الياس! چې ئې بيمار په ښار کښې ګرځمه

مدينه منوره فروري ۲۰۲۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځائے په ځائے یې زیان داسې راکړے دے
زلفو یې زندان داسې راکړے دے

زه ئـــې د اولـــس د زړۀ ســـلطان کړمـــه
خـــوي رالـــه یـــزدان داســـې راکـــړے دے

کـــټ کښــې چرتـــه کـــوزه سـر تـــه نـــۀ کښـــېنم
خلقـــو رالـــه شـــان داســـې راکـــړے دے

مـــونږ تـــه ئـــې د ژونـــد لاره ښـــودلـــې ده
خـــدا ے رالـــه جانـــان داســـې راکـــړے دے

تنـــدر د غریـــب پـــه کـــور راوارتـــوي
بخـــت رالـــه اســـمان داســـي راکـــړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نه بغېږ ژوند کښې د بل چا نه شے
قسم يې په قران داسې راکړے دے

هر ځائے کښې د امن سره ياد شومه
ژوند راله تاوان داسې راکړے دے

چاته مې مغروره سر راټيټ نۀ کړو
خدائے راله ايمان داسې راکړے دے

الياس! دوخت جابر ته نېغ ولاړ يمه
فکر راله توان داسې راکړے دے

هائيکو

نه پري د پاسه د بنګړو به راځي
نه به سل پوري شي په تا لا ليه
د خپل څادر سره چې خپې غزوے

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مـال زمـا هم سـر زمـا ,,, ځـار شــۀ تر دلبر زمـا
ځـار شــۀ تر دلبر زمـا ,,, مـال زمـا هم سـر زمـا

څم چې ئې دیدن وکړم ,,, ډېر راته یاد شـوے دے
ډېر راته یاد شـوے دے ,,, هغه د زړۀ سـر زما

بوسې به درنه واخلمه ,,, زړۀ مې درته شوے دے
راشــه پـه خنـدا خنـدا ,,, خوالـه تـه لږ زر زمـا

مۀ ږده پرې مرهم راله ,,, پرېږده چې بنـۀ اوسـوزي
پرېږده چې بنــۀ اوســوزي ,,, زخم او پرهر زمـا

لر زما هم بر زما ,,, الیاس وایمه بناد دي وي
الیاس وایمه بناد دي وي ,,, لر زما هم بر زما

روټرډیم - هالینډ ۲۰۰۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په سترګو کښې مې سترګو ته مو سېږه چې راځې
په زړهٔ مې لکه غشـــے ورخښـــېږه چې راځې

زهٔ په هر قدم لکه پتنګ به درنه زار شمه
ته لکه د شـــمعې شـــان بلېږه چې راځې

ستا د ښائېســت غټه نخښـــه دا ده ښــتنې
ناز کــوه ادا کــوه شـــرمـــېږه چې راځې

زهٔ به مې پرې زړهٔ له تهکورونه ورکؤم
ته راتــه د ورایــه نــه خــندېږه چې راځې

پرېږده چې اورونه ئې په زړهٔ بل شـــي نور
رقیب ته مې په لاره کښــې ځلېږه چې راځې

لا خو وړه ئې د چا شـــک دربــاندې نهٔ راځي
په لاره کښـــې حېرانه مهٔ ودرېږه چې راځې

الیاس غوندې کافر ته ئې د ایمان لاره ښـودلې ده
په حســـن دې غـرور کوه نـازېږه چې راځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حق او باطل

باطـل تــه بـاطـل وایــم کـه بـاطـل وي
حـق تـه حـق وئـیـلـے نـهٔ شـــم پـه نـاحـقـه

پـه حـقـه کـه بـاطـل وي بـاطـل نشـــهٔ دے
حـق تـه مـهٔ وایـه بـاطـل ورک شـــې احـمـقـه

زندګي او بندګي

دومره راتــه پتــه ده ســجـدې ورتـه کول دي خو
نــور تــرې خــبــر نــهٔ یـم بـنـدګـي څـه ده؟

مـیـنـه ده وفـا ده کـه جفـا ده تـش دردونـه وي
لــږ مــې تــرې خــبــر کــړه زنـدګـي څــه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته په سرو شوندو کښې بېګا ربه
غلې موسېدلې وو اشنا ربه

هغه طبيب يارمي هم قاتل شولو
جوړ مې شۀ پخپله مسيحا ربه

ولې دې د مينې لېونے کړمه
خلق راپسې کوي خندا ربه

دا د دنياګۍ مينې نيمګړې وي
زۀ به يادؤمه صرف تا ربه

واړه د دنيا خدايان هېر کړمه
په ژبه چې مې راشي الا للّٰه ربه

سترګې که فرعوني مې اشنا لري
زړۀ مې ورته کړے د موسيٰ ربه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبر چې د دې نړۍ نه ورک کړمه
سترګې مې همېش لرې بېنا ربه

ما هم د غني د خیال ملګرے کړې
اے د ستر رحمان او لوړ حمزهٰ ربه

ژوند کښې راله نور او رڼا راوله
اے د تورې شپې او سپین سبا ربه

څوک چې بل له تا سره شریک ګڼي
کېږي پرې قسم دے چې غزا ربه

لږ مقام دې خپل الیاس ته هم ورکړه
اے د لوئے الیاس د لوئے عیسي ربه

مډګاسکر۔ اېسټ افریقه ۲۷ مارچ ۲۰۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګی مې پسې چوي خدايه چې ښکلي نۀ راځي
نو ولې نۀ راځي محفل ته ولې نۀ راځي

په حجره جومات مې ياد کړې نور به څه وايم
رقيبه ماله بل شانې کنځلې نۀ راځي

رنګونه ئې اشنا ستا د رخسار چرته ليدلي وو
دا څکه خو سپرلے د خوند په کلي نۀ راځي

د مينې لېونې به ورته څنګ وايو ملګرو
خوارۀ وارۀ په لار چې ځنګېدلې نه راځي

ربباره دروغ مۀ وايه رښتيا خبره وکړه
لږ شور ئې د بنګرو وي دومره غلي نۀ راځي

راځه چې د قاتل اشنا کوڅې له ده دې بوځم
الياسه که دې ذهن ته غزلې نۀ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو خوا خندا بل خوا خفګان وینمه
په یو زړګي کښې دوه خوبان وینمه

ستا په خندا کښې ستا نه ورک شو مه زهٔ
اوس چې تا ګورمه نو ځان وینمه

نظر د مینې راله مینې تېز کړو
په یوه لحظه کښې درست جهان وینمه

ولې تپوس کوې زما د سترګو
چې آئینې ته دې حېران وینمه

قاصد مې د ورایه هسې نهٔ خوښېږي
الیاس پکښې نخښې د جانان وینمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چرته غزل چرته نغمه به شمه
مخامخ مۀ ګوره لمبه به شمه

چې راته ګورې نو پټ پټ ګوره
چرته سپرلے چرته وږمه به شمه

تاؤ دې نظر له دومره مۀ ورکوه
چرته بې خود چرته نشه به شمه

ته که راګورې نو راګوره اشنا
زۀ که درګورمه اودۀ به شمه

زۀ خو بس ستا د وجې زۀ یادېږم
که ته رانغلې وایه څه به شمه

د زړګي رنځ مې هسې نۀ رغېږي
که تا لږ وخاندله ښۀ به شمه

الیاسه دا رنګې اشعار مۀ لیکه
چرته سائل چرته حمزهٰ به شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راشــه چې ټکور شــې په ما ګرانه تهٔ به چرته ئې
خوږ زړهٔ مې ســلګۍ وهي جانانه ته به چرته ئې

ســتا د ســپین رخســار هغه لمبه مې یاده شوې ده
یـه د نـور بـخـرې مـاهـتـابـانـه تـه بـه چـرتـه ئې

څنګ به د هجران شپو کښې خندا د وصال ګورمه
هر خواتـه غماز دے یـه درمـانـه تـه بـه چرتـه ئې

ســـتا نه ښــکلے نهٔ ګڼمه دا د ښــکلاګانو ښـــار
ډېر راتـه یـادېږې طوطـه کـانـه تـه بـه چرتـه ئې

ســـتا د یاد په کلي کښـــې مې فکر رازلمے شـــولو
ســـوچ مې غزل خوان شـــولو ارمانه ته به چرته ئې

هســـې هم ګلشـــن مې د امېد تـالـه والـه شـــولو
بنـدي مې کړه درځم درلـه زنـدانـه تـه بـه چرتـه ئې

الیـاس! درنـه خپـل حق غواړي ســـوال نـهٔ کوي
ســـپرلے دې رانه وړے دے خزانه ته به چرته ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حســـن لېوني تـه ئې بـار بـار ســـوچونو وړے یم
بیا نرګســـي ســـترګو ته د یار ســـوچونو وړے یم

تـه خو خبـر خزانـه د ازغـو نـه بغېـر نـۀ راځي
زۀ دې تـګ راتـګ تـه بهـار ســـوچونو وړے یم

نـۀ خـانـدي بس یـه ملګرو نور دې مـاتـه خـانـدي
لا ئې غرغنډو تـه د رخســـار ســـوچونو وړے یم

تـۀ راتـه ســـاقي ګورے جامونـه چرتـه رانـۀ کړې
لا د مســـتو ســـترګو د خمار ســـوچونو وړے یم

ټوپـک او قلم دواړه مې خواږه ملګري دي
ناست یمه شولګره کښې د ښکار سوچونووړے یم

چغې د الیـاس د پرهرونو بـه ســـړ بړي ځنـګ
پېغلې ولولو تـه د نګـار ســـوچونو وړے یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستر ګه د سبا په توره شپه کښې ځلېدلې ده
یا چرته لیلیٰ راته د بامه خندېدلې ده

ځنګه به د بل غېږې له ځي که پښتنه وي
ټول عمر زما سره ملګرو اوسېدلې ده

ښکاري چې زمونږ کلي ته بیرته راراوانه ده
نن مې په سحر کښې ګسه سترګه رپېدلې ده

ځې چې د وطن ناوې په سرۀ ډولۍ کښې راولو
نن مې غیرتې وینه په تن کښې جوشېدلې ده

ما ته خو ئې پټ پټونے اوسه پورې یاد دے
سترګو ته مې نۀ ګورې زما نه شرمېدلې ده

خپل مې کړه جانانه زۀ خوستا هغه الیاس یمه
دا چغه مې هر ځائے کښې د زړه نه راختلې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دواړه په يو ځائے وے ډېر به ښـه وے نو
بس خو چې يو تـهٔ وے او يو زهٔ وے نو

نـهٔ به دا دردونـه وو او نـهٔ بـه دا غـمـونـه وو
چرتـه ورکـوتـوالـي کښـې چې مـړه وے نـو

ولې به مې خله کښې ستا خائيست ته اوبهٔ نهٔ راتلې
تـهٔ د امـسـرسې نه هـم خـوږه وے نو

بيا بـه درتـه نـهٔ ګـورمـه خـبـر دے خـو
مـړه کـه پـه دې بـانـدې خـفـه وے نـو

يـه رقيـبـه چـرتـه وې قـاتـل اشـنـا راغـلے وو
تـا بـه هـم لـيـدلے وو خـو نـهٔ وې نـو

هـسې نـور نـازونـه اداګـانې راتـه مـهٔ کـوه
مـا وې زړهٔ درکـومـه خـو وړه وې نـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یـا جوړې رقیـب دې چرتـه لاره کښـــې رټلې وۀ
یـا   دې چـرتـه ځښـــلي وو چـې ســـره وې نـو

نـۀ راتلمـه ځکـه دې اشـــنا دیـدن لـه نـۀ راتلم
تـۀ مـې پـه خـیـالـونـو کښـــې پـرتـه وې نـو

خېـر دے کـه ګـونـګـے شـــم پـروا نشـــتـه دے
بس چې ســترګو کښـــې کـاتـه وے نو

مـا بـه هم د خلقو نـه پـه غلا بـانـدې دروکتـل
تــۀ چــې بــه زمــا پــه تــمــاشـــه وې نــو

ما لکه پتنګ به دې طواف د ســپین رخســار کوۀ
تـۀ چې بـه د شـــمعې شـــان لـمـبـه وې نـو

بیا به د الیاس په زړۀ کښـــې یره د بېلتون نۀ وه
بـس چې زمـونـږ داســـې تـلـه راتـلـه وے نـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرانه ثبوت ئې کړه لوخړې نۀ دي
کومې خبرې مې ستا وړې نۀ دي

چې لېوني هم په کښې ځائې نۀ مومي
دغه صحرا نۀ ده دا ښرې نۀ دي

دا خو زما د زړۀ لوګي دي اشنا
په چاپېرچل ماحول کښې لړې نۀ دي

بې د منته رضا کېږي چرته
لا مې جرګې وربانډې کړي نۀ دي

بیا رقیبان ولې په ما خبروې
چې ارادې دې راته خرې نۀ دي

چې ستا په نوم ئې قربان کړے دے سر
ژوندي دي خدائېګو هغه مړي نۀ دي

الیاسه منډه خېر خبر ئې واخله
لا دې د ښو تنهاکې سترې نۀ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خبره دا مې د زړګي خوښه وه
ستا د نظر ئې سادګي خوښه وه

نن چې په کلي د بېلتون غږ شو
دغه به ګرانه د مرګې خوښه وه

کلے پرېږدمه چرته ځمه درنه
جانانه ستا هم بې ننګي خوښه وه

چې ستا په در کښې مې سوالونه کول
زما دا خپله ملنګي خوښه وه

د اشنا مخ ته دې سجدې ونهٔ کړې
الیاسه ځنګ دې بندګي خوښه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هر وختې مستې غواړمه خوند غواړم
زه لیونے شوے یمه ژوند غواړم

لږ شانې د امن ننداره له څم
لږ په پرهرونو مې پیوند غواړم

زه په خپله خاوره هر پښتون لره
فکرونه د ملالې د میوند غواړم

جنګ مې د مرګې کور ته راغلے دے
زه په خوب اوده ولې مړوند غواړم

خود سره زړه د بل خبرې نه منې
دا ځکه د خپله ځانه پند غواړم

الیاس له چې په فکر لګوې بندیز
دا ظالم جابر په قید کښې بند غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

داغ د تهمت چې مې د مينې په لمن پاتي شو
د زړهٔ ارمان مې ارمانونو ته غمژن پاتي شو

تا خو وخکے قدرې لرې ؤرپوو نهٔ دې وکړه
زما معصوم معصوم ارمان په زړهٔ دفن پاتي شو

ستا د جبين د مسکي خال په ننداره وو مه زهٔ
د فکر تال مې په خيالونو کښې وېرژن پاتي شو

د ژوند اوږدې ترخې لمحې به مې تېرېږي څنګه
وړوکے خيال که مې بغېر ستا د ديدن پاتي شو

خلق په مينه کښې سرونه صدقې کړځوي
الياسه ستا نه په کښې کلے کور وطن پاتي شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د دیدن تږې دې جانانه په کتو مړوه
ما په راتګ دې د وصال په شوګیرو مړوه

لږ مې نږدې کړه ځانته مینه بې تولې راکړه
ساه رانه خېژي ما د شونډو په بوسو مړوه

زۀ ئې قسم دے په دې نۀ یمه که هر څنګه وي
جام مې نسکور کړو ما د سترګو په کاسو مړوه

پخوا به ستا په ګودر ناستې ما له ژوند راکوو
اوس مې په شړنګ ګلې بې شانه د بنګړو مړوه

په الاهو کښې دلاسه نۀ شو زړګے د الیاس
لکه ماشوم ئې د دیوانو په قیصو مړوه

پورټ راشد دبۍ ۲۰۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعه

ماتې د خوږ زړګي نغمې مې نۀ کړې
ګل مې کړه ګل مې کړه سپرلے مې نۀ کړې
اسره مې هر ځائے کښې په تا کړې ده
چاته په ژوند کښې بې اسرې مې نۀ کړې

دعا

خدایه داسې لېومے خمار مې ګډ کړې په ژوندون کښې
چې نۀ زۀ د چا غماز شم نۀ مې بل سړے غماز شي
دا ارمان که مې پوره شو نو قسم دے لویه خدایه
هر پرهر به مې سپرلے شي هره چغه به مې ساز شي

سپرلي

یا خو دا ټول چمن رنګین کړه راله
یا خو مې زخم له دردونه راوړه
سپرلیه تش دې راتله نۀ منمه
جولۍ دې ډکه د ګلونو راوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کـلـه مـې ژونـد شـــي کـلـه دار مـلـګـرو
د یـــار د زلـفــو هــر یــو تــار مــلـګـرو

چــې راتـــه ګـــوري او زاریـــږي رانـــه
وېـمـه چـې زار شــمـه تـرې زار مـلـګـرو

لـږ تـرې پـوښــتـنــه د اشـــنـا کـوځـمـه
اوګـوري څـه شــولـو رېـبـار مـلـګـرو

پـردو نـه ولـې ګـیـلـه مـنـد شـمـه زهٔ
خـپـل مـې ازغـي شـولـه د لار مـلـګـرو

تـاب مـې نـظـر کښــې د کـتـو نشـتـه
لـمـبـې ئـې خـېـژي لـه رخســار مـلـګـرو

صـــفـا انـکـار دې راتـه وکـړي اشـــنـا
خـبـر دے کـه نـهٔ کـوي اقـرار مـلـګـرو

الـیـاس بـه ولـې اوښـکـې نـهٔ څـځـوم
بـیـا ئـې پـه زړهٔ وریـږي یـار مـلـګـرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوند کښې مې سيالۍ لره مسکا ته ورځې شمارمه
د چا په انتظار ېم دا زه چا ته ورځې شمارمه

ژو ند خو د ترخو نه بغېر هيڅ په ما پېرزو نۀ کړه
مرګه زر رادرومه زۀ خو تاته ورځې شمارمه

زېړې د راتلو پرې چا د ښکلي جانان کړې دے
سترګو له خوب نۀ ورځي اشنا ته ورځې شمارمه

رنګونه ستا د شوخ رخسار ترې ځم راټولۀمه
ښکلي سپين سحر نوي سبا ته ورځې شمارمه

هسې د الياس په لېونۍ مينه شکمنه ئې
ستا د در ملنګ يم صرف تاته ورځې شمارمه

پورټ راشد دبۍ ۲۰۰۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درنه لوګے چې په هر لور شومه زۀ
بیرته نغمه شوم بیرته شور شومه زۀ

ستا مسیحا نظر مې ونۀ لیدو
د خپل پرهر په چغو سور شومه زۀ

د لېونتوب جامې مې وشلولې
نۀ د صحرا شوم نۀ د کور شومه زۀ

د مینې لاره رانه ورکه شوله
ستا د تهمت په ټکو تور شومه زۀ

څمه مانې د ستمګرو سېزم
خدایه لمبه شومه سور اور شومه زۀ

ستا د ښائست ګلان به وخاندؤم
لکه سپرلے په وطن خور شومه زۀ

ستا د عرفان په مطلب پوهه شومه
چې دې په در ربه نسکور شومه زۀ

د خپل الیاس قدر مې ونۀ کړلو
خپلې پښتو ته مې پېغور شومه زۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سلګۍ مې زړۀ کښې په درزاشوې یاره څه دې وئیل
ښـۀ ده په خپله چې رضـا شـوې یاره څۀ دې وئیل

ما وې بهانه به جوړوې چرته رخصـت به اخلې
نظر دې ټیټ کړو په خندا شـوې یاره څۀ دې وئیل

د حیرت کربښې دې په مخ باندې خورې غوندې وې
چې آئینې تـه پـه ځلا شـوې یـاره څـۀ دې وئـیل

پـرهـر مـې وازه خـولـه ازغـو تـه د خزان ژړلـه
د ګـل پـه ژبـه چې ګـویـا شـوې یـاره څـه دې وئـیل

سـتا اشـارو باندې زۀ نۀ پوهېدم سـاده وومه زۀ
قدم دې ونختو په شـا شـوې یاره څۀ دې وئیل

تـا بـه دروغ دروغ ګـڼـلـې د الـیـاس خـبـرې
وعدې د مینې مو رښـتیا شـوې یاره څه دې وئیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړۀ نـه اه مـې بـې قـراره اوځـي
چـې سـتـا يـادونـه تـرې دلـداره اوځـي

تـا پسـې ځم بـه پـه دې دشـتو دشـتو
خـبـر دے کـه سـاه رانـه پـه لاره اوځـي

تـۀ چـې رانـۀ شـې پـه مـا ګـرانـه اشـنـا
اوښـکـې د سـترګـو مـې بـې واره اوځـي

کـه پـه خـنـدا شـوې پـه محـفـل کښـې راتـه
دا رقـيـبـان بـه تـول د قـاره اوځـي

داسـې سـتـا نـوم زمـا پـه خـولـه راشـي
لـکـه نـغـمـه چـې د سـتـاره اوځـي

ژړيـږه مـۀ ګـلـه زمـا د سـتـرګـو
هسـې نـۀ اوښـکـه ګـنـاه ګـاره اوځـي

چـې خـلـق اووائـي د چـا بـه ئـې تـۀ
نـوم سـتـا د خـولـې مـې بـې اخـتـيـاره اوځـي

الـيـاسـه ورشـه نـن جـرګـه پـرې وکـړه
چـرتـه پـه زړۀ کښـې کـه ئـې لاره اوځـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ســـتا پـه مینـه کښــې رســوا بـه شــمـه
چــرتــه جــانــانــه پــه ژړا بــه شـــمــه

تــر څــو چــې یــاره د خــپــل ځــان نــۀ یــم
تــر هــغــې مــۀ وایــه چــې ســـتــا بــه شـــمــه

تــۀ خــو رانــۀ غــلــې بــې پښــــتــو وخــتــې
خــبــر دے پښـــتــون یــمــه زۀ رابــه شـــمــه

کــه تــۀ راځــې بــابــا کښـــې ســـوال کــوې نــو
زۀ مــنــجــور د پــیــر بــابــا بــه شـــمــه

د هــر چــا مــخــکښـــې راتــه مــۀ قــاربــږه
یــاره د خــلــقــو د خــنــدا بــه شـــمــه

الــیــاســـه جــرګــې ورپــســـې بــیــا ولــېــږه
پــرون ئــې وئــیــلــې چــې پــخــلا بــه شـــمــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ساقي دې ړوند شي مېخانه دې نۀ وي
سترګې راواړوه نشه دې نۀ وي

اشنا رقیب که دې ډېر ولمسوي
بد خو به نۀ کوې که ښۀ دې نۀ وي

وړوکے نۀ یم چې دهوکه به مې کړې
نظر دې ټیټ ساته که زړۀ دې نۀ وي

چې مرور اشنا پخلا پرې نۀ شي
ژړا دې ورکه شي نغمه دې نۀ وي

تاته سجدې د تصور مزه کړي
کعبه دې نۀ وي بت خانه دې نۀ وي

الیاس پرې زړۀ ټکوروۀمه ګلې
لږه ترخۀ شۀ که خوږۀ دې نۀ وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګے چې په ګوګل کښې مې حېران راسره وۀ
تصویر د مستو سترګو د جانان راسره وۀ

جرګې ئې راله واړه نا امېده وې لیکلې
دا ښۀ ده چې په لاسو کښې قرآن راسره وۀ

دا ستا چې ارداه د تلو ئې دومره زر بدله کړه
فطرت مې ملګرتیا وکړه باران راسره وۀ

والله ګني زمانه په ژوندون د هېرېدو نۀ دے
هر ځائے رقیب غماز وۀ هر شېطان راسره وۀ

شهرت دې د ښائست ګلابه هسې نۀ مني
ستا غم کښې ژړېدلے ټول جهان راسره وۀ

الیاس به ترې نۀ زار کړمه ژوبل مینه د زړۀ
ملګرو که ملګرے مهربان راسره وۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوب وینم اشنا خوبونه نهٔ وینې
ما په شان زما خوبونه نهٔ وینې

زهٔ ورپسې لاړمه مجنون شومه
ته لا د لیلي خوبونه نهٔ وینې

پاڅه لېونیه اوس ئې پرېږدوه
ته به ئې لا سبا خوبونه نهٔ وینې

څنګه به د ژوند دا سترې لار وهې
ته چې د اشنا خوبونه نهٔ وینې

هسې په دروغو کښې ژوند تېر نهٔ کړې
الیاسه که رښتیا خوبونه نهٔ وینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویه خدایه

کوي نن تاته د خوارانو ګیلې
زما قلم د غریبانو ګیلې

په ورېږ خېته در په در ګرځو
وائي تر څو به مونږ نهر ګرځو

راکړه سپرلے مونږ له خزان دې واخله
واخله د غم نه ډک جهان دې واخله

چې په کښې ښځه په خوشحالۍ تېر کړو
دوه ورځې ژوند مونږ په سیالۍ تېر کړو

چې په کښې مینه د دلدار وکړو
هم په کښې ستا ذکر اذکار وکړو

نو خدایه ژوندون راله لږ نور راکړه
کمزورو متو له مې زور راکړه

پېښور ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

لټون (ازاد نظم)

په لټون ئې ګرځېدمه
خلقو وې راته چې نشته
ما وې شته دے شته دے شته دے
خلقو وې راته چې نشته
ما وې خبر دے بس که نشته
خو دا زړۀ مې راته وائي
څه خو شته دے څه خو شته دے
که څۀ نۀ وے بیا به نۀ وے
دا د شته او نشت خبرې
خلقو وې که شته نو څنګ دے
ما وې نور ښکلا او رنګ دے

انجام

رو اخله قدم ګرانه مقام دې تورې خاورې دے
دومره غرور مۀ کوه انجام دې تورې خاورې دے
ورشه لږ په در کښې ئې په چغو چغو وژاړه
صبر توراباښه ګل اندام دې تورې خاورې دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګرو

يا به د ګريوان دا څو تارونه پسې وشلؤم
يا به مات زړګي له د فکرونو جامې جوړې کړو

نور دا د وطن بوټي لغړ سوغړ ليدے نۀ شم
څۀ چې دې وطن له د ګلونو جامې جوړې کړو

اختر

په خاوره پښتنه چې مي د امن څادر خور کړمه
دومره زور مې نشته دے زۀ په اختر څۀ کووم

زۀ يو لېونے شان مسافر يمه ما مۀ چېړئ
کلے کور مې نشته دے زۀ په اختر څۀ کووم

کراچۍ کښې د اختر په شپه ۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې لاهو دې کړم د مینې په دریاب کښې
ولې مخ دې رانه پټ کړو په حجاب کښې

ځم چرته صحرا کښې ځانله ښکلې اشنا ګورم
ته ورځه ناصحه ګوره ئې کتاب کښې

یو امېد په زړهٔ د خپل ارمان لرمه
دا چې اورم د شباب نغمې رباب کښې

خدایه ولې مې سپرلې درنه غوښتلو
نزاکت نه وهٔ ازغي وو په ګلاب کښې

د پټکي خاوند به نهٔ شي اسان نهٔ دے
خر که اودروے هزار ځله محراب کښې

د جانان د در دربان مې کړه خالقه
نور خیالي تصویر لیدے نهٔ شم سراب کښې

د سیالۍ راحت ژوندون مې په نصیب کړې
الیاس نهٔ شم سوزېدلے په عزاب کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویه خدایه

یو دې ژوند د مستۍ راکړو
بل دې تول خمار کړم

یو دې سترګې بینا راکړې
بل دې زۀ مئین په یار کړم

یو دې زړۀ د خودۍ راکړو
بل دې تږې د دیدار کړم

اوس چې ستا په در وهمه زۀ خالقه
خپل ژوندون له یوه چغه د سوالۍ

نو ستا مخلوق راته تنده د کربښو ډک کړي
چې زۀ غواړم ستا نه امن د نړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډګیرنه

په مینه مینه او اداب ټنګوو
خپلې نغمې به په رباب ټنګوو

ډېر د ازغو سره مو اوپالله
اوس به سرې پاڼې د ګلاب ټنګوو

دوي دې حرام شوده څکوي په بچو
مونږ به جائز حلال شراب ټنګوو

اوس به پردې وینې دوي څنګه څښې
مونږ چې د خپل اختیار کتاب ټنګوو

اوږدې تسپې چې د ریا ساتې
دغه ملا به د محراب ټنګوو

پردے محل به وي تر کومې ورځې
ځئ چې جونګړې د احباب ټنګوو

اوس به دا خوار اولس پخپله راځې
مونږ چې نغمې د انقلاب ټنګوو

دغه دستور د الیاس خوښ نۀ دے
ځئ چې جنون د خپل شباب ټنګوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راځه جانانه راشــه خوشــحالۍ دي نور څۀ نۀ دي
وهم ئې ستا په غېږه کښې سلګۍ دي نورڅۀ نۀ دي

ســبا بـه ګورے نـۀ يمـه نن راشـــه پـه خنـدا يمـه
يو څو ورځې مې پاتې د ســيالۍ دي نور څۀ نۀ دي

ته ورسـره راشـه چې رنګين سـپرلے ترې جوړ شـي
ګل شوي په چمن کښې مې کلۍ دي نور څۀ نۀ دي

مرهم پرې راڅـه کېږده پرهرونـه ترې جوړيږي
غمونـه مې پـه زړۀ بـانـدې دلۍ دي نور څۀ نـۀ دي

جانانه د ســرو ســترګو خمارونه پکښـــې ګډ کړه
محفل کښې په شړنګاراته پيالۍ دي نورڅۀ نۀ دي

اليـاســـه ! د واپس راتلو خبر دې ورتـه اوکړه
ولاړې درتـه پـېغلې پـه بلۍ دي نور څـۀ نـۀ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خپـل نـاترســـه زړۀ نـادان تپوس د چـا نـه وکړم
مینې حېران کړمـه حېران تپوس د چـا نـه وکړم

ســـتا د قـاتـل چنګېز نظر که د ســـپېره تندي نه
د خپل ریبنـــې ریبنـــې ګریوان تپوس د چا نه وکړم

هـر چـا پـېـغـور د مـیـنـې راکـړو هـر چـا ورټـلـم
اوس د ښـائسـته ښـکلي جانان تپوس د چا نه وکړم

پردے وطن دے ټول اغیار دي په کښـې یه ملګرو
زۀ د خپـل کلي طوطـه کـان تپوس د چـا نـه وکړم

وخـت هم د خپـلو نـا کړدو انتـهـا وکړه پـه مـا
اوس د زخمي زړۀ د ارمـان تپوس د چـا نـه وکړم

خدا یه په دین او دنیا دواړه دې ملیان قابض دي
د ژونـد ټپو لـه یـه قربـان تپوس د چـا نـه وکړم

تـا د اوږدو زلفو پـه ټـال خونـدونـه راکړه اشـــنـا
الیاس د صلیب دار او زندان تپوس د چا نه وکړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپرلي ته

د مســـت رنـګـونـو نـه دې زار ســـپـرلـيـه
چـې ورلـه ګـل ويـنـم رخســـار ســـپـرلـيـه

زاړهٔ زخــمــونــه مــې ورغــلــي نــهٔ دي
لـږ دې ګـلان شـــيـنـده پـه وار ســـپـرلـيـه

پـه خــپــل پــرهــر بــه ژبــه نــهٔ ږدمــه خــو
کـه تـه مـې درد لـه شـــې قـرار ســـپـرلـيـه

د مـات زړګـي نـغـمـې بـه مـاتـې نـهٔ شـــي
کـه تـه نـغـمـه شـــې تـهٔ ســـتـار ســـپـرلـيـه

چـې لامـبـوزن خـيـال مـې لاهـو کـړمـه پـرې
لـږ خـو چـپـه شـــهٔ لـږ ابشـــار ســـپـرلـيـه

الـيـاس بـه ژونـدون پـه شـــوګـيـرو تـېـروي
ســـتـا د راتـګ پـه انـتـظـار ســـپـرلـيـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د سترګو د مسکا له برکته
یم خلاص شوے د جنجال او مصیبته

د بل چا نه وایه څۀ له ګیله مند شم
تا په خپله رسوا کړے یم قسمته

چې وعدې پوره کولے اشنا نۀ شې
په محفل کښې راته مۀ ګوره نور ښکته

د ستم دغه ترخې لوبې دې پرېږده
لږ مې اوګوره دې سوي شانتې زړۀ ته

ستا خوږو راته د ژوند تراخۀ سپوا کړه
ما پخوا توبه ویستلې وه الفته

په ګرېوان کښې مې نور ځائے د شلېدو نشته
څۀ ورکېږۀ ما نه څۀ غواړې غربته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا به جام د زهرو ورله نوش کړم
اے ساقي که راکوې ئې بې منته

شېخه وروستو به جمات ته دواړه ورشو
لا وزګار نۀ یم د خپله عبادته

د مړ رور غوښې به ثنګ چیچې په غابنو
خوله ساته دې په هر ځائے کښې له غیبته

چې قدم به پرې د مینې اشنا کېږدي
لا تراوسه دې الیاس ! ګورمه ورۀ ته

قطعه

خلق به پرې هسې د ارمان د قاتل شک کوي
مونږ له خو مسکا ئې د ژوندون زیرے راوړے دے

شپه د هجر سترې ده او مینه په کښې ګورمه
سترګو کښې ئې بیا د سباؤن زیرے راوړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغاوت

ساقي راواړوه شومتوب پرېږده
لا خو نشه زړګے خمار مې نۀ دے

ځکه خو ویم چې انقلاب دي راشي
په خپل وطن کښې خپل اختیار مې نۀ دے

چې د غریب په غوښو شخوند وهي
داسې ژوندون هډو پکار مې نۀ دے

چې د بېوسو قتلِ عام جوړ وي
باغي یم نۀ منم سرکار مې نۀ دے

پېښور یونیورسټي۱۹۹۷

قطعه

یا به وخورم ککرۍ د دشمنانو
یا ودان به کړم صفونه د غازیانو
که آزاد مې وطن نۀ کړلو او مړ شوم
ماته مۀ وایئ نامه د شهیدانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعه

دا خو تهٔ ئې چې په ما پورې خندا کړې
ګنې درست جهان زما د غمه ژاړي
د نظره چرته نهٔ شې په ما ګرانه
په بار بار دې توکم مخ ته ځکه لاړي

وطن ته

شغلې په کښې د اور وي او که واؤره
ځمه ځم ورته په تا د ننګ د پاره
د اغيار قدم زغملے نهٔ شم واوره
زهٔ د خپل وطن په پاکه پاکه خاوره

قطعه

تږے ښهٔ يم خدايه صبر راله راکړه
چې د شوم ساقي په جام کښې دې پيدا کړم
کلمه به هم پښتو کښې درته وايم
چې د نر پښتون په قام کښې دې پيدا کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تـه مـې زړۀ تـه د خـپـل ځـانـه ډېـر غـریـب ئـې
ځـکـه نـاز دربـانـدې کـړم تـه مـې حـبـیـب ئـې

چـې هـم زړونـه مـاتـوې هـم ئـې عـلاج کـړې
نـۀ پـوهـېـږم تـه لا دا ځـنـګـه طـبـیـب ئـې

اے پښـتـونـه د ژونـدون تـرانـې پـرېـږده
رسـېـدلے تـه پـه بـرخـه د سـلـیـب ئـې

خوشـحـالي مې د قسـمـت نـه هر ځـائے تختي
درد او غمـه تـه مې هر ځـائے کښـې نصـیـب ئې

اے الـیـاسـه! د غـتـانـو مـیـنـه پـرېـږده
بـدقسـمـتـه یـو پښـتـون ئـې بـل غـریـب ئـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما وې زه پښتون یمه قتلیږمه
تا وې زه هم ستا په شان نړیږمه

ما وې خوشحالي ده زۀ چې اوخاندو
تا وې چې غمګینه یم ژړیږمه

ما وې چې خوب وکړم په پستو لیچو
تا وې چې لاس مۀ راوړه تخنیږمه

ما وې څۀ چې یو بل له غاړې ورکړو
تا وې چې شیشه یمه ماتیږمه

ما وې تۀ به ساز ئې زړۀ کښې پروت زما
تا وې چې نغمه یمه خوریږمه

ما وې څوک ملګرے به د ژوند لټوې
تا وې په الیاس! به راغوړیږمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکارې لېونے یم چې د دې سوچونه کومه
رباب راسره نشته د نغمې سوچونه کومه

نوم ئې راته مۀ اخلئ زۀ ئې پېژنم ملګرو
لا د مصور د فن پارې سوچونه کومه

ورشه که یقین دې نۀ وي ستورې راله وپوښته
ستا یاد کښې قسم دے زۀ د شپې سوچونه کومه

زړګیه د اغیارو په خبرو دهوکه نه شې
زۀ هم د هغو شان د هغې سوچونه کومه

رښا به شي چې مخ دې د څادر نه بهر نۀ کړې
لا دې زۀ د زلفو د تیارې سوچونه کومه

خدایه دا بتکي بتکي کورونه ئې ودان ساته
زۀ لا په دې خاوره د تېپې سوچونه کومه

جرګه درپسې راغلمه ساقي چې بیا را نۀ کړې
تر څو پورې به داسې د توبې سوچونه کومه

خدائېګو الیاس نۀ یم لېونے یم سپېلنے یمه
ستا د مخې خنګه د ګیلې سوچونه کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ازغن ماحوم چې مې بهار شي هله
د زړۀ زخمونه به قرار شي هله

د منصور ياد به بيا تازه شي دلته
بس چې ستا زلفې زما دار شي هله

خپل کار ته هر يو سړے کار وائي
کار چې پردے شي نو بيګار شي هله

لار د منزل دومره اوږده خو نۀ ده
سړے چې ودريږي ايسار شي هله

د زړۀ درزا مې لږ سېوا غوندې شي
اشنا په سترګو کښې چې قار شي هله

بيا که الياس ته لېونے وائي نو خبر دے
خيرې ګرېوان چې ئې تار تار شي هله

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېش

کـــلــــه لانـــدې کـــلـــه بـــر بنـــــۀ
ربــــه تــــاتــــه ســــتــــا پــــه در بنــــۀ

ربــــه څــــه بنـــــکــلـــې دي وېــــش دے
چـــــا لــــــه اوربه چـــــالــــــه تــــرخــــه

د چـــا کــــور لــــه بــلـــبـــل بـــوځـــې
چـــــا لــــــه بـــــد اواز د خــــر بنـــــۀ

چـــاتـــه تـــش کـــچـــکـــول پـــه لاس کـــړې
د چـــا تـــاج شـــــاهـــې پـــه ســــر بنــــۀ

چـــالـــه جـــوړه پـــه ســـیـــنـــه کـــړې
تـــه د خـــپـــلـــې مـــیـــنـــې کــــر بنــــۀ

چـــالـــه ژونـــد د نـــور نـــه ډک کـــړې
چـــاتـــه ګـــران کـــړې نـــور د نـــرخـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاله جام د مئيو ورکړي
چا ته وې تا له کوثر ښۀ

چا ته غم په موسېدو کړي
د چا ښخ په زړۀ خنجر ښۀ

چاله دار کړے تال د زلفو
چاله سرۀ لبان شکر ښۀ

چاله تش دردونه ورکړي
چاله ښکلے خوږ دلبر ښۀ

ستا د ورکړې نه لوګے شم
خوښ الياس په خپله برخۀ

هائيکو

په ما يې تيل باتي سيزلي دي خپل
زه چې ژوندے يم دا مې نه ده پوره
ګني د دوي خيال کښې شهيد وومه زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

د ازغو په څوکو تلل دي
که د زړۀ وینې څټل دي

د چا سترګې یادول دي
که سرې شونډې ښکلول دي

ژوند د مینې نوم دے ربه
که ځان اور باندې سېزل دي

د چا یاد کښې ترمې اوښکې
د لېمو نه څڅول دي

که د ظلم په دنیا کښې
د هر چا پېغور زغمل دي

د بې وسه مظلومانو
فریادونه اورېدل دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د خوارو مزدورانو
په تندي خولې بهېدل دي

د جنت په ارمانونو
د ريا سجدې کول دي

که په مړو ايرو کښې ربه
سرې سکروټې لټول دي

ژوند د نور ځه نوم دے ربه
که شعرونه تش ليکل دي

د خلوص جذبه پکار ده
که په خوله الله وئيل دي

د ملا په شان هر ځائے کښې
تش د حورو خوب ليدل دي

که د يار د تورو زلفو
په تالونو ځنګيدل دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شین باغ کښې د ګلونو
تش ازغي راټول دي

که د مال په وجه څان ته
د غریب سر ټیټول دي

ژوندون څه دے راته وایه
دا ګټل دي که بائیلل دي

ملا واوریده لګیا شو
ژوند نیکي جنت ګټل دي

چې ښه کړے ښه به رېبې
دلته هر څه په بدل دي

د ملا خبره ښه وه
ما وے ژوند داسې کول دي

خو چاپېره چې نظر کړم
واړه وینم بد عمل دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سوالونه ګیلې نهٔ دي
دا خو ځان پوهه کول دي

زه به دومره قدري اوویم
ژوند خو ظلم ورکول دي

د سکون پسې الیاسه
هلته دلته ګرځېدل دي

ژوند خومېنه زیاتول دي
ژوند رضا د رب ګټل دي

یوکوهاما - جاپان ۲۰۰۸

هائیکو

په زوړ او نوي باچا بحث کیدو
پکښې زما نه هم پوښتنه اوشوه
ما وې دا دواړه د یوخره غوږونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې همېش به پکښې تګ مې د پرواز وۀ
د زړۀ فصل مې په هغه ياد ښېراز وۀ

د خپل نظر په پېمانه مې ستا جلوې تللې
د عشق رموز زما کمزورې د مجاز وۀ

د ارمان خاورې کېدو سامان ئې جوړ کړو
د نظر غرور ئې بل شانې د ناز وۀ

خپل تخليق ئې د تخليق نه مرور کړو
د خالق د فن په دغه ځائے کښې راز وۀ

ته چې راغلې دومره زر په تېرېدو شو
ګنې څومره سفر اوږد وۀ دراز وۀ

د جانان مطرب نظر مصرعه ټپه کړه
د الياس ! د مات زړګي د نغمو ساز وۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

سر ماتولو له مې سنګ جوړوم
خو پوهه نۀ يم دا به څنګ جوړوم

د وطن خوارو له به دا ځلې
زۀ محلونه دومره دنګ جوړوم

چې ورته فکر به هم اونۀ رسي
داسې ښائسته به زۀ پالنګ جوړوم

خپله پښتو به پرې رنګینه کړمه
د خپلو وينو نه به رنګ جوړوم

ساقي چې ستا په رحم پاتې نۀ شو
خپلې مستۍ له به زۀ چنګ جوړوم

يا به بچې بچې فرعون وي دلته
يا به دا هر سړے ملنګ جوړوم

قميص پرتوګ خو د پښتون جامه ده
بې ننګه خلقو له به لنګ جوړوم

دلته خو هسې هم انصاف نشته
شمعې بلېږه ځان پتنګ جوړوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

ما وې نشه دې کړمه
تا وې سرور د څهٔ دے
ما وې تیارې جوړې شوې
تا وې دا نور د څهٔ دے؟
ما وې زهٔ نهٔ پوهېږم
تا وې قصور د څهٔ دے؟
ما وې زخمي دې کړمه
تا وې دردونه ښهٔ دي
ما وې دیدن له راشه
تا وې زخمونه ښهٔ دي
ما وې پتنګ یمه زهٔ
تا وې اورونه ښهٔ دي
ما وې سوزېږمه پرې
تا وې اهونه ښهٔ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لږ مسکې شي لږ قرار شي لږ نشه نشه خمار شي
چې تا اووینې د لبره نو زړګې مې په درزار شي

د هجران په تورو شپو کښې مې زړګي په سلګو اووې
بس په دې امېد ژوندے یم چې اشنا به رانه زار شي

دا مسکې چې ګرځم نور څۀ نۀ دي اے خدایه
دا خو ځکه خوشحالېږم چې خزان به مې بهار شي

د پېښو خاورې ئې ګلان شي جنتونه ترې جوړېږي
چې ئې تګ د درویشانو ملنګانو په رفتار شي

بیا خبر دے که الیاس ! ته لېونے وائي ملګرو
چې ریښې ریښې ګرېوان ئې هم تار تار شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړوکوالی

زۀ بـه دې د مـخ د انـنـګـو پـه نـنـداره ووم
ته به په شـلغاتو کښـې مصـروفه او مشـغوله وې
پـخوا پـخوا چې مونږ به په کوڅو کښې بیلورې کول
ته به په میرګاټو کښـې انخښـتې بې اصـوله وې

څه ښـکلي وختو نه وو چې دواړه به یو ځائے وو
مینـه وه رنګونـه وو چې دواړه بـه یو ځـائے وو

اول خو بـه دې هیڅ نۀ وې چې مـا بـه درتـه وکتـل
اوس چـې لـږه لـویـه شـوې نـو قـار اخـلـې
اول خو بـه دې ویئـل راتـه چې نن بـه کوډګۍ کوو
اوس چـې لـږه پـوهـه شـوې نـو قـار اخـلـې

خائسـته شـانې خیالونه وو چې دواړه به یو ځائے وو
مینـه وه رنګونـه وو چې دواړه بـه یو ځـائے وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکښــې خو به دواړه ســره یو ځائے ګرځېدلو خو
اوس بـه پـه بهـانـه بـانـدې ګودر تـه د اوبو راځې

مخکښــې خو وړه وې که به هر څۀ دې کو له خو
اوس په سرۀ جوړه کښې به محفل ته په لمبو راځې

خائســته خوارۀ یادونه وو چې دواړه به یو ځائے وو
مینـه وه رنګونـه وو چې دواړه بـه یو ځـائے وو

مـا ســره خبرې د هر چـا پـه مخکښــې مـۀ کوه
اوس ګورے د خلقو په نیتونو کښې تریووالے د ے
لار کښـــې لـږ پـه تـرس اوړه چې ځې ر اځې
اوس ګورے دخلقوپه سوچونوکښې تریووالے د ے

معصــوم غوندې خوبونه ووچې دواړه به یو ځائے وو
مـینـه وه رنګونـه وو چې دواړه بـه یـو ځـائے وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغاوت

راشه ځان پوهه کړه اثر واخله
راشه زما ځان او ځيګر واخله

که دې پکار وي خدائېګو شل ځله
واخله زما د زړګي سر واخله

ګرانه يوې روپۍ ته لاس مۀ نيسه
جيب کښې چې څومره مې دي زر واخله

زۀ خو انسان يم دغه وس دے زما
اے چې ګرځېږې در په در واخله

خدايه چې ستا مخلوق سوالګري ګرځي
پکار مې نۀ دي مال وزر واخله

چې په کښې خوار غريب خندلے نۀ شي
د خپل رنګين سپرلي سحر واخله

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس نور غمونه پرې لیدلې نۀ شم
زما د سترګو نه نظر واخله

چې د غریب ګریوان ته لاس اچوي
خدایه لږ دغه زورور واخله

خدایه جابر په زمکه پاتې نه کړې
د وخت فرعون د وخت شمر واخله

دا چې پرې حق په جارويئلې نه شي
خدایه د دغو نه ممبر واخله

یو څو د حق خبرې اوکړه ورته
الیاسه ورشه ځان له شر واخله

د یو بې وسه سوالګري ماشوم په لیدو

ارباب روډ پېښور ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تپوس له مې د خوږ زړګي قراره چې راځې
د لرې راته خانده خوږه ياره چې راځې

د خلقو ستمګرو د تهمت نه که يريږې
مخ دې پټوه خبر دے په لاره چې راځې

ګله کړه د مستۍ نه پرې دا واړه مېخانې
د يار د تورو سترګو نه خماره چې راځې

دا خړې خړې خاورې مې دکلي راله شنې کړه
زما د خوار جونګړې ته بهاره چې راځې

الياس له ترې پېغام د خوشحالۍ په منډه راوړه
د يار د خوا نه تهٔ راله ربباره چې راځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه په غشو مې ځیګر ولګي
چې ستا په سترګو مې نظر ولګي

ته چې په ناز پورته کوې دې سترګې
خاص پرې زما د زړګي سر ولګي

داسې دې ویشتې یم د سترګو په تیر
لکه مرغۍ چې په وزر ولګي

ستا په راتګ دومره ړنا شي ګله
لکه په شپه کښې چې سحر ولګي

مینې دې دومره دردولې یمه
لکه تندې چې په کمر ولګي

د وطن پېغلې پکښې مستې ګرځي
چرته په کلي چې اختر ولګي

الیاسه ! ورشه نندارې له د یار
چې بازارونه په ګودر ولګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مستي او نور غواړم
جام او سرور غواړم

ستا نه يو ښکلے دلبر
خدايه مخمور غواړم

پرون مې نۀ ثکلله خو
نن ئې ضرور غواړم

ساقي يو ثاثکے درنه
ښۀ په غرور غواړم

الياس ! په خوب کښې جانان
خدايه حضور غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مینه مستي چې رنګ په رنګ نهٔ کوي
شېخه تر هغې به چنګ پنګ نهٔ کوي

آه او فریاد به دې څوک څهٔ واوري
د زړهٔ رباب که ته ټنګ نهٔ کوي

تر هغې پورې به دې څکم په مستۍ
جامه تر څو پورې چې کړنګ نهٔ کوي

بغېر د مینې نه ژوند نه تېرېږي
ژوند چې تېرے مینه به څنګ نهٔ کوي

په احترام راله نامه خو اخله
خبر دے په سر که راله جنګ نهٔ کوي

که پښتنه ئې نو د بل سره ته
په خپل الیاس ! به ولې ننګ نهٔ کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مستـــتـه تـمـاشـــه د مـیـنـې غـوارمـه
مـرګ دې پـه کـوڅـه د مـیـنـې غـوارمـه

بـس دے د بـېـلـتـون خـبـرې مـهٔ کـوه
زهٔ درنـه قـیـصـه د مـیـنـې غـوارمـه

خـوږ نـظـر دې تـریـخ نـهٔ کـړي
خـوږه چـې خـواږه د مـیـنـې غـوارمـه

اومـنـه دا بـوټـه خـولـه دې سـمـه کـړه
خـولـه درنـه پـه خـولـه د مـیـنـې غـوارمـه

زړهٔ دې رانـه بـد نـهٔ کـړې بـې زړهٔ نـهٔ شـې
زړهٔ درنـه پـه زړهٔ د مـیـنـې غـوارمـه

نـوره بـه د تـا تـا مـیـنـه نـهٔ کـوې
زهٔ خـو درنـه زهٔ د مـیـنـې غـوارمـه

شـابـه کـړه پـه سـترګو کښـې رااوګـوره
اشـنـا لـږه مـزه د مـیـنـې غـوارمـه

شـابـه کـړه غـزل غـزل سـزا مـې کـړه
الـیـاس درنـه نـغـمـه د مـیـنـې غـوارمـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړۀ ترې صـــبرؤم خو صـــبرېدو ته مې زړۀ نۀ کېږي
ځنګه د ر نه بېل شـــم بېلېدو ته مې زړۀ نۀ کېږي

وخانده مســـکۍ شـــۀ دا دې وخت د ژړېدو نۀ دے
اوښــــکو مې وئيلـه څڅېدو تـه مې زړۀ نـۀ کېږي

سترګې دې خونخوارې دي خوځه وکړم مجبور يمه
جوړ د سترګو جنګ شو تختېدو ته مې زړۀ نۀ کېږي

تۀ چې را ته وائې اشـــنا هېر مې کړه دا څۀ وائې؟
زۀ دې هېرؤم خو هېرېـدو تـه مې زړۀ نـۀ کېږي

تناکې اوپولۍ شولې په پښو کښې مې دم نشته دے
نور د چا په ياد کښــې رنځېدو ته مې زړۀ نۀ کېږي

ځۀ چې پــه هر لور د خنـداګـانو ډېوې بلې کړو
خبر دے که بس غم دے ژړېدو ته مې زړۀ نۀ کېږي

شــوم کډه پـه سـر الياس! بيا بـه ورتـه نۀ راځم
ستا کلي کښې نور بس اوسېدو ته مې زړۀ نۀ کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلاب چې راتـه خـانـدې ګلـد ســتې ترې جوړۀم
ښـــائيســــت ترې جوړۀم ځانله نغمې ترې جوړۀم

غصــه شــۀ لږه ســرۀ شــۀ د حيا نه ماته شــۀ
ګـلـه خـپـل ژونـدون لـره نـغـمـې تـرې جـوړۀم

ګناه مې صــرف دا وه چې په تا باندې مئين ووم
تـا هـم دنـيـا تـه وئـيـلـه لـېـونـے تـرې جـوړۀم

خبرې ئې ترخې کړې د اليـاس ســره نو وئيله ئې
بد خو به دے لوئے شــي ســم ســړے ترې جوړۀم

اليـاس چرتـه پردے نـۀ کړي پردے وطن ملګرو
ورځم شـــهل پښـــتون طوطـه کـانے ترې جوړۀم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن چې مې ستړګو کښې رودونه راغله
ښکاري اشنا چې ستا يادونه راغله

ستا د ښائست غوټۍ ګل شوي نۀ وي
چې د سپېرۀ خزان بادونه راغله

اول نظر دې زلزلې جوړې کړې
بيا چې مسکے شوې قيامتونه راغله

د خپل تپوس جواب مې اومونډلو
ستا په تندي کښې چې کوتونه راغله

الياسه! وار چې د ديدار نزدې شو
ستړګو ته ولې دې خوبونه راغله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رحم په کښــې نشــته دے جنون په کانړو ولي
ستا کوڅۀ کښې ياره ستا مجنون په کانړو ولي

اظهار د خوږې مينې مې تر او سه راز ساتلے دے
ســتا نظر مې هر وختي قارون په کانړو ولي

د وصــال په طمع طمع د برداشت سندرې وائم
خبر دے که په خپله مې ژوندون په کانړو ولي

ګلـې به د پردو پردو نه خنـګ کووم
ســتا مې هر پېغور ياره جبين په کانړو ولي

بســکاري قانون د مينې نۀ پېژني
چې د الياس غوندې نيازبين په کانړو ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه چې په خوږ زړګي زما تېرېږي
وایم چې دا به په هر چا تېرېږي

ولې ګمان به پرې د غل نه کووم
اشنا چې غلې مې په خوا تېرېږي

د شرمه مخ ګلاب په پانړو پټ کړي
هغه چې چرته په خندا تېرېږي

زه ئې د ناز ادا په صف کښې شمارم
خبر دے که ځانله په سودا تېرېږي

داسې الیاس ته ستا یادونه راځي
لکه په ګل باد د سبا تېرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

چې به زما سره په ځنګ کرځېدے
په هر اړخ به مې په ننګ ګرځېدې
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

چې د یو بل نه زارېدو به په کښې
چې بېلېدو نو ژړېدو به په کښې
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

هغه د نیمې نیمې شپې خبرې
خوږې خوږې پستې پستې خبرې
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

هغه چې تا به ماته وئیله اشنا
خدائے دې زما نه مۀ کړه بیئله اشنا
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

قسم په خدائے رانه به هېرې نۀ شي
بغېر له تانه بې مې تېرې نۀ شي
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله به ښېرې دې وکړې
یا به په ورهٔ کښې اشارې دې وکړې
هغه خوارهٔ وختونه چرته لاړه

تر هغې به غزل لیکم

چې تر څو سپوږمۍ ځلیږي
چې تر څو ستوري پړقیږي
چې تر څو پتنګ سوزیږي
چې تر څو شمعې بلیږي
تر هغې به غزل لیکم
چې تر څو مینه ژوندۍ وي

چې تر څو باران وریږي
چې تر څو ګلان ټوکیږي
چې تر څو هوا چلیږي
چې تر څو اوبهٔ بهیږي
تر هغې به غزل لیکم
چې تر څو وینه ژوندۍ وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډنډوره

په روح کښې ساه ګډه شي
ژوند کښې خندا ګډه شي
تهٔ چې مې خیال ته راشې
ټوله دنیا ګډه شي
لکه په توره شپه کښې
سپینه رڼا ګډه شي

جنون تړې جوړ شي لېونے شي سړے
چې د مازغو سره سودا ګډه شي
نو بیا به څهٔ کوو جواب راکړه
چرته خبره که نن دا ګډه شي

چې زهٔ پاګل یم مئین شوے په تا
ګرانه هر ځل یم مئین شوے په تا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وریت دې شمه خبر دے په اورونو کۀ سوزېږمه
رڼا به خوروؤم تیارو کښې شمع به بلیږمه

چا چې د وطن په نوم د تن وینه ورکړې ده
زۀ په هغه مستو لېونو باندې نازېږمه

نۀ منو د مینې په چمن کښې د نفرت اواز
وکړئ ملګرتیا راله دې چغې ته جوړېږمه

اوښکو مې د سترګو د وطن مزدور ته چغې کړې
نور چې فکر ونۀ کړې زۀ ستا ملګرے کېږمه

د مینې د قرآن تفسیر به وایمه سحر ماښام
زۀ لکه نغمه به په دې ټول اولس خورېږمه

ورځم چې د مالیار نه ئې د پالنې تپوس وکړم
ترخو به لکه ګل غوندې په باغ کښې مړاوې کېږمه

څنګ چې تۀ په خپل جابر نظر باندې نازېږې دې
الیاس د خپل اختیار چغې ته داسې خوشحالېږمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې شعرونه

دردئې نصیب شوے په هرځائے کښې ژړیدلے دے
چا چې په بې ننګو زړۀ بائیللے دے

ولې به شعرونه په پښتو ژبه کښې نۀ لیکم
ماته په غوربونو کښې پښتون آذان وئیلے دے

ستا ګنې الیاسه په شعرونو کښې درد چرته وو
ښکارې انقلاب په نظریه کښې دې راغلے دے

فلسفه

خوره د چا په سترګو کښې خندا هم فلسفه ده
دنیا ده په دنیا پسې دنیا هم فلسفه ده

اشنا نه به چې خلقو مې په لاره تپوس وکړو
ما وې به ورته غلې شئ چې دا هم فلسفه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژړېږي مې په سرو سترګو ارمان په نیمه شپه کښې
یاد چې راته کله شي جانان په نیمه شپه کښې

پوښتنه مې څوک نۀ کړي زۀ د غم سلګۍ وهمه
ستم دې راپغاړه کړو خفګان په نیمه شپه کښې

شمعه چې د خپل خائیست رڼا په مخ خوره کړي
سوزي پرې د مینې پتنګان په نیمه شپه کښې

مالیاره د رنګین ماحول پوښتنه رانه مۀ کړه
سپرلے خو رانه وړے دے خزان په نیمه شپه کښې

د الیاس زړۀ دې ازار کړو چې رانغلې ته دلبره
کتل به مې ستا لارو ته حېران په نیمه شپه کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غمونه هېرؤم د انتظار لارې ته ګورمه
زړګیه صبر وکړه د دلدار لارې ته ګورمه

بس نور ئې د ستم او د جفا خبرې مهٔ کړه
زړګیه بې قراره د قرار لارې ته ګورمه

په باغ کښې د ګلونو خندیده راته یاد شوي دي
حېران حېران خو ځکه د بهار لارې ته ګورمه

نغمې ترې جوړؤم ستا د راتګ په خوشحالۍ کښې
دا ځکه د بلبل د مست چغار لارې ته ګورمه

رابه شي په دې طمع عبث ژوندون مې تېر کړلو
الیاس خدایه هر وختې د یار لارې ته ګورمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که سجدې مې درته ونهٔ کړې دلبره
د ابليس په رنګ مې وشره له دره

ستا تقدير کښې جنت نشته سجدې مهٔ کړه
په طواف باندې حاجي به نهٔ شې خره

که مې دار ته خېژوې هم حق به وائم
د منصور په رنګ مې ودانګل د سره

چې ازغي ئې نن ماتيږي ستا په پښو کښې
تاته چا وئيل چې داسې ګلان کره

که اغيارو له دې وران کورونه نهٔ کړه
په کوزه کښې به دې بند کړم سمندره

ما وې ښهٔ وايمه حق دے تل به ئې وايم
تا وې چپ شهٔ داسې مهٔ وايه کافره

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ خو ستا په خندا پايمه ژوندے يم
ته په څۀ شولې زما نه مروره

ستا يادونو د ژوندون خواږه راکړي
لکه بوټے کړي تازه د ډېران سره

د ظالم د ناکړو خلاف ملګرو
ملاکنډ نه مې راوړي ده سندره

د ژوندون فلسفې مۀ چېړه الياسه
ګنې جوړ به لېونے شې زوره وره

هائيکو

څه نوي شان خبره ده
د خداي د نامے زار شمه
پښتون يمه او ژوند کوؤم

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې مۀ وایه

یاره ستا د مینې نه توبه توبه
چې شۀ کبرژنه داسې مۀ وایه

ستا یاد کښې سحر ماښام ژړیږمه
چې شۀ دروغژنه داسې مۀ وایه

ستا نه به بغیر وختونه تېر کړمه
چې شۀ مکرژنه داسې مۀ وایه

ستا نه ساه اوباسم دروان یمه
چې شۀ زنکندنه داسې مۀ وایه

دا جائیداد زما د پلار نیکۀ دے
چې شۀ خار خجنه داسې مۀ وایه

الیاس د غني خان نه مخکښې تلے نۀ شي
چې شۀ غوئمجنه داسې مۀ وایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

فراق نزدې شولو ژړېږمه څم
سم په سلګو ترې روانېږمه څم

د تهمتونو پېټے نۀ شمه وړے
د یار کوڅه کښې نۀ ودرېږمه څم

جرګې ترې ټولې بې نوا راغلې
نن ورته پښو باندې غوړېږمه څم

د ژوند تیارو کښې د منزل په لټون
د لېونو په رنګ خندېږمه څم

الیاس دې د مخ رڼا ته هر ماښام
لکه پتنګ غوندې سوزېږمه څم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غـم نـه ډک پـېـتـې پـه سـر کـوځـې تـه
ځـمـه ورځـمـه د دلـبـر کـوځـې تـه

ګـورمـه سـتـا د مـخ لـیـدو د پـاره
کـلـه مـابـښـام کـلـه سـحـر کـوځـې تـه

د زړۀ ارمـان مـې پـه سـلـګـو ژړیـږي
خـلـقـه چـې ځـم د سـتـمـګـر کـوځـې تـه

بـس د قـاتـل انـتـظـار مـلا مـاتـه کـړه
پـه بـانـه راشـه د ګـودر کـوځـې تـه

تـا پـسـې ګـرانـه د ادب کـلـي کـښـې
الـیـاس ورځـم د قـلـنـدر کـوځـې تـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د دار په سر چغې وهم لېونے
پرېږدئ چې مړ شمه بې غم لېونے

راشه پوښتنه مې د حال وکړه
ګڼې والله درپسې مرم لېونے

د يار په مينه کښې واپس روغ شو
خلقو نعرې کړلې چې کم لېونے؟

خدايه ما هسې لېونتوب خوښوو
تا رانه جوړ کړلو سم دم لېونے

ستا د الفت ستا د مسکا د وجې
الياس! يادېږم چم په چم لېونے

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

عبث راته ښکارېږي بې له تانه اوسېدل
په دې ناترسه کلي کښې جانانه اوسېدل

واوره کليوال زۀ د رنګينو پسرلو يمه
تا سره مې خوښ نۀ دي خزانه اوسېدل

څوک چې په کټکي هم کټ ته نۀ رسي
ستا د لاندې څۀ رنګې اسمانه اوسېدل

ستا د ښکليو سترګو د خمار په طمع طمع
تر څو به تېرؤم داسې حيرانه اوسېدل

الياسه بې وعدې اشنا سحر راغلے
خلق ورته هسې د بېګا نه اوسېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې

چې مهٔ پاتې کېږه خو بس څهٔ خبرې اووایه
د مینې لېونۍ ته په مزه خبرې اووایه

بیا به ګورے ماته داسې نهٔ وائې چې داسې دي
ورشهٔ ښهٔ په جار ورته د زړهٔ خبرې اووایه

ځان ورته د وچې ملا جوړ کړه چې خوشحاله شي
هم ورته د دین نه ډکې ښهٔ خبرې اووایه

ستا خبرې به خوږه زما په زړګي ښهٔ لګي
اشنا وې ماته صرف ګورې تهٔ خبرې اووایه

کومې چې به تا په وړوکوالي کښې کولې نو
څهٔ کنه اشنا نن خو هغه خبرې اووایه

الیاسه په سجدو شهٔ خانه سوال دي قبول شوے دے
بیا په مانۍ سرهٔ شوه وې ئې نهٔ خبرې اووایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زۀ څه ليکمه

دا زۀ څه ليکمه
دا زۀ ښۀ ليکمه

که راته وائي نو
بيا ئې نۀ ليکمه

او که وې چې مۀ ئې ليکه
نو بيا ئې زۀ ليکمه

غلې شۀ مړا کنه
حالات د زړۀ ليکمه

زۀ بګتۍ نۀ وايم
سمه قيصه ليکمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وږو تږو لره
برخه حصه لیکمه

چې په کږو لارو ځي
ورته کاږه لیکمه

ژوند که تریخ دے خو
زۀ به خواږه لیکمه

د دے غزل سره مې
خلقه نښته لیکمه

خو چرته به تۀ خبر شې
ځۀ وي به نۀ لیکمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوے تهذيب

ترمې خولې د اوړي
يخه هوا د ژمي

په مست ماحول کښې چرته
مسته ګدا د ډمې

د بېوسۍ نه کېده
هلته رڼا د شمعې

بچے په کور کښې وايي
مورته په څه دا ممي

د پښتنو په رنګ کړې
خدايه کره وره مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

که حق مې نهٔ غوښتلو
ماته کړئ خوله مې

صبر کولے نهٔ شي
بس دے نور زړهٔ مې

خدایه تهٔ اوبخښې
راله نیکهٔ مې

هائیکو

د جهالت راباندي ختمه ده خو
د دوؤ په مینځ کښې فیصله کومه
زه د رندو په ښار کښې کوڼ باچا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر ازاد نظم

لکه په توره شپه کښې ښکلې سپوږمۍ
د سباؤن ښکلې رڼا جوړه کړي
دا سې د خیال په دنیاګۍ کښې زما
دا ستا تصویر ګله مدام جوړیږي
ما وې چې نن به ستا تصویر ګلې
زما سره زما د مینې په نوم
یو څو خوږې خوږې خبرې وکړي
خو ستا تصویر راته ګوم سوم ولاړ وۀ
زما د خیال سره ئې نۀ کولې
خوږې خوږې د محبت خبرې
ما وې نن به زۀ له تانه ګلې
پوښتنه کوم چې دا جفا ولې کړي
خو ستا تصویر راته ګوم سوم ولاړ وۀ
زما د خیال سره ئې نۀ کولې
خوږې خوږې د محبت خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زخمونه د پرهر مې خندېدله چې راتلې
ګلان درته په پښو کښې تو کېدله چې راتلې

ورک شي يه سپرليه رنګينۍ در پکښې نشته دے
ازغي به مې بدن کښې ماتېدله چې راتلې

پېغورونه تهمتونه مې په هر اړخ ليدله
غمونه مې په زړۀ راورېدله چې راتلې

د ډېرې خوشحالۍ نه به ساقي په مېخانه کښې
تش تور خالي جامونه کړنګېدله چې راتلې

د حيا نه پټېدۀ به د وريځو په تيرو کښې
سپوږمۍ درنه جانانه شرمېدله چې راتلې

الياس! درته په سرو سترګو په لاره کښې ولاړ ووم
قيصه د انتظار مې ختمېدله چې راتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ورځم پسې ملګرو که جنون چغې وهي
بیا د دار په سر راته ژوندون چغې وهي

دا دور ځواني مرګې مې د یار په خوا کښېنه غواړي
لمحو کښې د وصال راته بېلتون چغې وهي

اے شابه د سبا ستوریه وځلېږه زر
تر څو به مې زړګے د سباؤن چغې وهي

بس نور ئې د قاتل نظر په غشو سورے نهٔ کړے
ټوټې ټوټې زړګے مې لا د یون چغې وهي

یواځې زهٔ الیاس! په ژړا سر نهٔ یم ملګرو
د مینې په قانون کښې په زرګون چغې وهي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درد به دې نصيب شي په درمان نازېږه مهٔ
زړګیه لېونیه په جانان نازېږه مهٔ

مینه غرور نهٔ غواړي مینه خاکساري غواړي
بس دے کنه یاره په خپل ځان نازېږهٔ مهٔ

برداشت کړه شا به زر زر د غه سختې مرحلې
نر سپاهي شهٔ په خفګان نازېږه مهٔ

سبا به شي رڼا به شي ورک به شي فنا به شي
یه پېغلې سپوږمۍ ته په اسمان نازېږه مهٔ

الیاس! د یار د پاره په دار بنهٔ یمه خبرشه
ته ګورے دلبره په زندان نازېږه مهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګناه ګار زړۀ مې لېږ ثواب غواړي
اشنا د سرو سترګو شراب غواړي

مړوند دې سپين مۀ ځلوه لالیه
زړۀ مې د سرو شونډو ګلاب غواړي

خلق د حورو طلبګار دي خدایه
زړۀ مې جانان خانه خراب غواړي

ستا د سرو سپینو اننګو په خاطر
ډېر دا خپل ځان لکه کباب غواړي

نورې وعدې ورسره مۀ کړه اشنا
الیاس ! د دې سوال جواب غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسن

(د قلندر مومند د یو نظم لوستو نه پس)

حســـن په مینه کښې د خیال د ګرځېدو نوم دے
حســـن په ګل کښـــې د خوشـــبو راټوکېدو نوم دے
حســـن د شـــفق د کنـارو نـه هم جوړیـږي خو
حســن په اسـمان کښـې د وریځو خورېدو نوم دے
حســـن پـه نرو شــونډو خنـدا تـه هم وئیلے شـي
حسن په سرو سترګو کښې د میني جوړېدو نوم دے
حســـن پـه زخمونو تش د مـالګې دوړول نـهٔ دي
حســـن دوا تـه د پـرهـر د خـنـدېـدو نـوم دے
حســن سـمندر کښـې غورځنګونو باندې یاد شـولو
حســـن پـه میرو کښـــې د بـاران راورېدو نوم دے
حســـن د خیالونو په دنیا کښـــې خوب لیدل دي خو
حســن په سراب کښـې د نظر د هوکه کېدو نوم دے
حســـن پـه هوا کښـــې د ســـیلۍ راتلو تـه هم وائي
حســـن په شـــنو ونو کښـــې د پاڼو رپېدو نوم دے
حســـن ملګرتیـا د فن پـه جـار بـانـدې کول دي خو
حســـن د بـاطـل نـه هم د زړهٔ د صـــبرېدو نوم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

حســـن ننـګ او پـت دے پـه وطن قربـانېـدل دي
حســـن غیرت دے د پښـــتو پوره کېدو نوم دے
حســـن د تیـارۍ نـه پس رڼـا را تلو تـه هم وائي
حسـن په شـپه کښـې د سـپوږمۍ د ځلېدو نوم دے
حســـن د ازغـي ســـره د ګـل لیـدو تـه هم وائي
حســـن په چمن کښـــې د شـــبنم راوربدو نوم دے
حســـن د لـفـظـونـو تـش الـفـاظ راورول نـهٔ دي
حســـن شـــاعرۍ کښ د غزل پورې کېدو نوم دے

اسلامیه کالج پیښور- ۱۹۹۸

هائیکو

پـــرون پـــه غـــبـــرګـــو جـــنـــازو ولاړ ووم
خـــوا کښـــې دکـــس نـــه مـــې تـــپـــوس اوکـــړو
ویـــئـــل ئـــې د رونـــو پـــه ډیـــران جـــنـــګ وؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د خوږ زړګي قراره یاره
راځه چې یو شو خدای د پاره یاره

ستا دې قسم وي چرته پرې نهٔ ږدې
ما د ژوندون په نیمه لاره یاره

چې دې غصه په مخ خوره شي کله
وینې دې څاڅي له رخساره یاره

ساقي په ګوټ مې تنده نهٔ ماتیږي
شا به راواړوه بې واره یاره

ستا د راتلو په انتظار کښې خدائېګو
ما به کتل شاته په لاره یاره

کچکول کښې د دیدن خېرونه راکړه
اے د الیاس ملنګ خاکساره یاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ستا ښائست ته ګلابونه خاندي
د زړۀ پرهر ته مې غمونه خاندي

داسې سحر به ولې نۀ غواړمه
چې په کښې خدایه ماښامونه خاندي

زړګیه تۀ د جانان غم وړے ئې
ماته د هجر تورتمونه خاندي

چاته د خپل مینې ارمان ژړیږي
ماته خواره د چا یادونه خاندي

چې د سپوږمۍ په مخ داغونه وینې
ستا د سپین مخ شینکي خالونه خاندي

چې د الیاس! مستي ئې ولیدله
ساقي په لاس کښې دې جامونه خاندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سرۀ سکروټه شې لمبه شې
چې غصه شې چې غصه شې

ښائست نور دې هم سېوا شي
چې خفه شې چې خفه شې

ما د پاره هم هغه ئې
که تۀ څۀ شې که تۀ څۀ شې

قند شکرې کړمه هېرې
چې خوږه شې چې خوږه شې

په هر ځائے دې ځکه ستائم
چې قيصه شې چې قيصه شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول ماحول دې سندریز کړو
چې نغمه شي چې نغمه شي

بس دے نور ظلمونه مهٔ کړه
چرته مړه شي چرته مړه شي

الیاس! مسکے شي په ژړا کښې
چې ترخهٔ شي چې ترخه شي

هائیکو

وچ په ناحقه یو بل اوزوروي
دپښتون دغه سوچ که دغسې وو
د مخکښې تلو ګمان دي نه کوي بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه

په هر قدم ترېنه زارېږه کلیواله به وي
زما د زړۀ معصومه مینه ده لېواله به وي

کم دے خو در ګوهر ئې بیا بیا ښخښېدو د ککو
ما وې زما شانې د غم سره خوشحاله به وي

ستا د فرېب د خندا دوه معنې ئې زده وې چرته
زړۀ مې معلوم دے نۀ پوهیږي مذوب حاله به وي

الیاسه د صبر تعویز اوکړه دلاسه کړه زړګے
اخر به تاله غاړه درکړي خو بې حاله به وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کـه دې پـه مړو سـتـرګـو کـتـلے نـۀ وے
جـانـانـه زړۀ بـه مـې بـائـېـلـلے نـۀ وے

کـه سـتـا وفـا راسـره مـل وے اشـنـا
پـه دار بـه هـيـڅ کـلـه ختـلے نـۀ وے

زړۀ مـې نـادان دے نـۀ پـوهـيـږي ګـنـې
والله چـې تـۀ خـو دومـره ښـکـلے نـۀ وے

پـه ډکـه خـلـه بـه ولـې نـۀ خـنـدېـدې
زمـا د زړۀ ازار وهـلـے نـۀ وے

لـږه پـښـتـو ننـګ ئـې لـرلـو ګـنـې
الـيـاسـه! تـه بـه خـنـدېـدلے نـۀ وے

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د تصوير په ننداره تېره شوه
د هجر شپه ځومره خوږه تېره شوه

ستا د راتګ څۀ پته نۀ لګېدۀ
په کښې مودې اوشوې موده تېره شوه

زما خوبونو ته به خندګه راځې
په دې فکرونو کښې مې شپه تېره شوه

د باغ ګلونو هسې نۀ خندله
ستا د ښائست په کښې قيصه تېره شوه

د جانان سترګو ته مې نۀ شوه کتے
نن په ما داسې حادثه تېره شوه

الياسه! دا ولې وارخطا ئې دومره
داسې ښکارېږي محبوبه تېره شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سوړې سوړې سوې ځيګر ګرځمه
د يار د لاسه در په در ګرځمه

جانان د قصدا مرور شو رانه
ځکه د ځانه مرور ګرځمه

مينې دې ياد په لبونو کړمه زۀ
ځکه د ځانه بې خبر ګرځمه

راته ئې وئيلي وو سحر به راځم
ځکه تکل کښې د سحر ګرځمه

خلق سجدې کوي جنت غواړي
الياس ! لټون کښې د دلبر ګرځمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړۀ مې د سیالۍ نه په درزا شولو
نصیب چې مې دیدار د خور اشنا شولو

وعده د نیمې شپې ئې د راتګ راسره کړې وه
رانغله شپه تېره شوه سبا شولو

ستا به یمه ستا زۀ د بل چا کله کېدے شمه
دا رنګې اشنا مې نن ګویا شولو

هغه د ګلونو ښائسته ښکلے جانان زما
شم به لېونے که د بل چا شولو

هسې دې الیاسه د اشنا خبرې نۀ منې
بیا درنه په تلو تلو کښې رضا شولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوچ مې لټونتوب ته رسولے يم

سوچ چې په خندا شي

نو فکرونه ترې خبر شي

فکرونه چې راويښ شي

نو خيالونه ترې خبر شي

خيالونه چې بيدار شي

نو يادونه ترې جوړيږي

يادونه چې سېوا شي

نو زړګے مې نۀ صبريږي

چې په زړۀ کښې صبر نۀ وي

بيا نرے نرے خوږيږي

چې نرے نرے خوږيږي

نو جانان راته ياديږي

جانان چې راته ياد شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د ځانه بې خبر شم

چې د ځانه بې خبر شم

در په در خاورې په سر شوم

در په در خاورې په سر شم

ستا د کور په خوا چې ورشم

ستا د کور په خوا چې ورشم

خلق وائي لېونے دے

هائیکو

زما چې کار ورپکښې اونه شولو
پټ مې ملګري ته په غوږ کښې اووے
خر مې شاګرام خو پکښې اولېدلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نیولې تل مې د زړهٔ پورې جانان
وېم ورته یو څهٔ وائي نورې جانان

سترګو له خوب به د شپې څنګه ورځي
اسمان کښې ستائي راته ستوري جانان

په کومو سترګو چې ئې غلا کړې وه
اوس په هغو سترګو راګوري جانان

ماحول تیاره شي سپوږمۍ نهٔ ښکارېږي
چې په رانجو کښې سترګې توري جانان

الیاس! ترې نه بل وطن ته کډه یوړه
اوس مې دې نهٔ راځي په لوري جانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما کلې

اوس په ښائست ئې زۀ اوچت وینمه
په کښې چې نخښې د جنت وینمه
راته دا ټول جهان دوزخ ښکاري
په خپل وطن کښې چې غربت وینمه

د غرونو منځ کښې دا جانان کلے دے
دغه زما خپل طوطه کان کلے دے

دا د ولو که د خوړونو او سیندونو ده
که دا ښکلا ئې د دنګو غرونو ده
سپرلے خو څۀ خزان ئې هم رنګین دے
دا معجزه ئې د مستو جونو ده

څۀ د عظمت او د څۀ د شان کلے دے
دغه زما خپل طوطه کان کلے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس په زړګـي تـرې يـو ارمـان غـواړم
ماشـومه مينـه تـرې قربـان غـواړم
دغـه نـرو تنګـو کوڅـو تـه ئـې زهٔ
لـوګـے لـوګـے دا تـول جهـان غـواړم

زمـا د هـر ارمـان کلـے دے
دغـه زمـا خپـل طوطـه کـان کلـے دے

زهٔ ئـې د سـترګې عظمتونـو نـه زار
پـه کښـې صـحرا او د دشـتونو نـه زار
دا چـې ښـکلا ئـې يـو پـه دوه کـړه ګلـې
د دغـه کلـي د ګلونـو نـه زار

پـه اليـاس ځکـه خـو ډېـر ګـران کلـے دے
دغـه زمـا خپـل طوطـه کـان کلـے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا نه پټه پناه څۀ ده؟

بې ګناه دوزخ کښې پروت دے
پټ ګناه ګنه کړې څه ده؟
چې د اور په لمبو سوزي
ترې نه شوې خطا څه ده
د غریب نه تپوس وکړه
دولت څۀ دے غنا څۀ ده
نابینا ترې څۀ خبر دے
تیاره څه ده رڼا څۀ ده؟
دا تپوس د ناوې وکړه
سرخي څه ده حنا څه ده
اے د مینې بې خبره
دعا څۀ ده ثنا څۀ ده
ته په دغه خیال لاهو ئې
حوره څه ده حلوا څه ده
د جانان د خیښت د مخې
ستا د حورو خندا څۀ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـــــبـــــخـــــه زر کـــــړه راتـــــه وایـــــه
کـــعـــبـــه څـــه ده مـــنـــی څـــۀ ده
بـــې د مســـــــتـــو شـــــوخـــو جـــونـــو
دا نـــیـــمـــګـــړي دنـــیـــا څـــه ده
درتـــــه وایـــــم لـــــویـــــه خـــــدایـــــه
ســـــتـــا نـــه پـــټـــه پـــنـــاه څـــۀ ده؟

قطعه

ژوند زما خاوري ایرې شـــولاړم اورباندې ســـتي شـــوم
ســـتا په مینه کښـــې جانانه تهمتي شـــوم تهمتي شـــو

دا چې تاته په ســجدو شــوم خلقو چغې کړې کافر دے
ما وې چپ شـــئ ناپوهانو جنتي شـــوم جنتي شـــوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پرهر د مات زړګي مې ژړېدو کښې راته اوخاندل
تا چې د سرو سترګو په ککو کښې راته وخاندل

جوړه ترې د حسن یوه نوې ننداره شوله
ساقي چې د ماښام په رنګینو کښې راته وخاندل

زړګي مې کړې رخصت د انتظار لمحې په مینه
وصال چې د هجران په تورو شپو کښې راته وخاندل

ګونګے چې مې ګلشن کښې په چغار خوشحاله ولید
لعل د امېدونو مړو ایرو کښې راته وخاندل

الیاس! نه د ستم هغه زړې خبرې هېرې شوې
ګل چې د ازغو سره میرو کښې راته وخاندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیلۍ

دا د کوم اړخ نه راغله

بې خبره په مستۍ

چې د ښېغلو د سرونو

لوپټې ئې په هوا کړې

دا ظالمه ستمګره

دا د مینې بې خبره

بیا راغلې ده چې وران کړي

د معصومو مرغو جالې

بیا راغلې ده چې وران کړي

ښائستونه د باغونو

نرمۍ پاڼې د ګلونو

نو! څنګه غلے شم ملګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه چې پاتې شم ربه

د سیلۍ په ناکړدو

چې ظلم روا وګڼي

او مینه نهٔ پېژني

نو درته وائم ربه

داسې سیلۍ باندې طوفان راولې

هائیکو

د عبث سوچ په دائره کښې بند یو
دنیا سپوږمۍ کښې ځانله ژوند ګوري
مونږ په یاګانو باندې بحث کوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې لـوظـه بـې پښـــتـو ده او بـې نـنـګـه خـو!
دا مـې خـوښـــه شـــوې ده لا څـنـګـه خـو !

مـا هـم ځـان د اور پـه لـمـبـو وسـيـزو
ســـتـا پـرې نـۀ يـخـيـږي خـوا پـتـنـګـه خـو!

مـا ســـره چـې ئـې مـيـنـه بـې حسـابـه وي
خـبـر دے کـه نـرۍ وي دنـګـه دنـګـه خـو!

ســـتـرګـو نـه دې زار شـــمـه ننـګـيـالـې دي
دوي بـه قـتـلـول زړونـه بـې جـنـګـه خـو!

مخکښــې شـۀ الياســه ګنې چا به لمســولے وې
پـاتـې ده لـيـلـيٰ ګـورے د ډنـګـه خـو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

تپوس

خدايه ستا ورکړه ده زۀ څۀ اووايم
د خان بچے دې جنتي پېدا کړو
سر ئې په کاڼو شا مدام لګي
د خوار بچے دې لعنتي پېدا کړو
ستا د غټانو دا غټ ښتي بچي
لکه ببلو د مور په غېږه کښېنې
د زر روپو شوده د ورځې څکي
بل خوا شبرو چې په وړو چاچو
تور سرې مور له په جورابو باندې
د ورځې درې څلور روپۍ اوګټي
نو زړه ته مې راشي چې تپوس وکړمه
د خان بچے ولي په سوري ناست دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دا غریب ولي غرمو ته سوزي

بل خوا ژړا راشي په دے خبره

د ببلو سپے ولي د سرو لوښي کښې

د خوار شپږو په غوښو شخوند وهي

زه چې دا حال په سترګو وینمه نو

د وخت غټانونه مي کرکه اوشي

ځکه چې دوي هډو انصاف نه کوي

نو که اجازت وي یو تپوس کؤمه

د کائنات خالقه وایه راته

د خوارو دا حال به بدل شي چرته

کنه هم دوي به همیشه داسې وي ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په سر ببر ځیري ګرېوان به نهٔ یم
ته چې راګورې نو حېران به نهٔ یم

که مې د غېرو سپرلے وران نهٔ کړو
ګرېوان مې وشلوئ خزان به نهٔ یم

د وطن شاړې که مې ګل نهٔ کړې
سترګې مې اوباسئ باران به نهٔ یم

که د باطل د سترګو خس نهٔ شومه
کافر مې ګڼئ مسلمان به نهٔ یم

ستا په الفت که ځان قربان مې نهٔ کړو
الیاس قسم خورمه انسان به نهٔ یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

ســتا په تکل کښــې به تر مرګه پورې ژاړمه زۀ
عشـــق بــه دې غــواړمــه زۀ، د زړګـي ســـره

کــه تـــلــلــې تـــلــلــې دواړه يـــاره
چـــرتـــه د ژونـــد پـــه نـــيـــمـــه لاره
خــپـلـې ســـلـګـۍ بـه درتـه شـــمـارمـه زۀ
عشـــق بــه دې غــواړمــه زۀ، د زړګـي ســـره

کـــه تـــۀ راځـــې راځـــې نـــو راشـــه
راشـــه دلـــبـــره پـــه خـــنـــدا شـــۀ
لارې کـــوڅـــې بـــه درتـــه څـــارمـــه زۀ
عشـــق بــه دې غــواړمــه زۀ، د زړګـي ســـره

پـه ســـترګو ســـترګو کښـــې 'خـمـار شـــۀ
مـــا وې مـــيـــلـــمـــۀ ئـــې لـــږ ايســـار شـــۀ
راتـــه ئـــې چـــغـــې کـــړلـــې لاړمـــه زۀ
عشـــق بــه دې غــواړمــه زۀ د زړګـي ســـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپرلیه

خــېــر پــه نــازونــو او ادا راشـــه
ســـپـرلـیـه راشـــه یـو ځـل بـیـا راشـه

پـه کښـــې هـر ګـل چې خـنـدېدلے ویـنـم
د زړۀ پـه کـور مــې د اشـــنـا راشـه

ســتـا دې پـه خـپـلـو رنـګـیـنـو قسـم وي
پـاتـي چې نـۀ شـــې خـامـخـا راشـه

خـوشـــې صـــحـرا کښـــې د ګـلـونـو خـاطـر
پـه شـــاړو کــنـدو او بـېـدیـا راشـه

خـزان خــو ډېــر دے ژړولــے الـــیـــاس!
تـۀ ورتـه خـېـر دے پـه خـنـدا راشـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خندا ئې د سرو شونډو پرونۍ مې یاده شوې ده
هغه د خیالونو لېونۍ مې یاده شوې ده

شپه د انتظار وه خو مزه هم په کښې ډېره وه
ادا ئې د سرو سترګو بېګانۍ مې یاده شوې ده

ګرځې مې خیالونو کښې والله چې مې هېرېږي نۀ
په خپل حسن مغروره ښاپېرۍ مې یاده شوې ده

ساقي ستا د نیمګړي جام سرور مې نۀ خو ښیږي
نشه د خپلې مستې شان ځوانۍ مې یاده شوې ده

الیاس! چې تا د زلفو سره خیال کښې لوبولے وو
بیا جوړې نن هغه زولنۍ مې یاده شوې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نمر سپوږمۍ کړه په ځلا مې کړه خدایه
دې تیارو له رڼا مې کړه خدایه

که د بل چا نوم په خله مې واخستلو
درته وائم چې رسوا مې کړه خدایه

چې د یار په تلي پرېوځمه بې خوده
یو قطره بس د حنا مې کړه خدایه

چې بدله د حسېن واخلم د یزید نه
نر سپاهي د کربلا مې کړه خدایه

د باطل سترګو له سور د اور بڅرې
تورو تیارو کښې د عقبٰي مې کړه خدایه

چې ترې ږېره شوکؤم د حق دپاره
د فرعون غېږ له موسيٰ مې کړه خدایه

که وختونه د زړا رابانديې راغله
الیاس ! وائي په خندا مې کړه خدایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راواچوه چې شال شي ګله بیا په دې خبره
شین شو د خندا نه مې اشنا په دې خبره

مینه عبادت کښې حساب شوې د ازله ده
زړهٔ رانه تا وړے بس واللّٰه په دې خبره

ما وې تهٔ به شنهٔ شې د خندا نه راته ګلې
تا به راته وئیله بې وفا په دې خبره

څوک ئې د ہر زیات خوښ دے مونږه دواړو کښې
راځه چې خبر دے شرط کېږدو ملا په دې خبره

ما وې د هر چا سره مینه ښهٔ ده مینه ښهٔ ده
تا به هم کوله مې خندا په دې خبره

الیاس ! ته د یار مینه نصیب شوې ده ملګرو
اور اخلي قسم دے چې دنیا په دې خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په پۍ مخې دلربا باندې مئین شوم
لېونے یم په سودا باندې مئین شوم

دا خندا پسې ژړا وي دا متل دے
نو بیا څهٔ له په خندا باندې مئین شوم

چې اقرار کښې دې انکار کولو یاره
ستا په دې یوه ادا باندې مئین شوم

چې بار بار په کښې پښتو ستائي ملګرو
په شعرونو د حمزهٰ باندې مئین شوم

زهٔ الیاس! د خپله ځانه ګیله مند یم
چې له تا شان بې وفا باندې مئین شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(هائيکو نما نظم)

چې اوازه د بې ننګۍ يې راغله
ورسره زوړ تعلق مې پرېښودلو
په يو هندو بت خيله نه ورانيده

په راه راست يې خلق نه پوهيده
دا ځل په هر چا کښې شعور راغلے
ستا په وحشت درشخيله نه ورانيده

په دوه روپو دي خپل ايمان خرڅ کړو
که د ضمير سودا دي نه وه کړے
پګړۍ به ستا شاه خيله نه ورانيده

دا چې يو بل پسې لګيا يو مونږه
دے کښې ضرور به دچا ګوته وه
صفونه بې د تيله نه ورانيده

۲۲ جنوري۲۰۲۳ -- دمام

(c) ketabton.com: The Digital Library

راز (ازاد نظم)

لکه لعل چې پټ مسکن کړي
د کمر غیږ کښې د ننه
داسې تا په سل پردو کښې
ځان رانغښتے دے دلبره
کله یو ځاځکے د نور شے
کله ساز نغمه سندره
کله خپل رازونه واړه
په یو دم کښې ټول افشان کړے
کله ګل ته غسل ورکړے
د سحر په پاکه پرخه
کله تکه توره شپه کښې
د سپوږمۍ رڼا خوره کړے
د دے هر څه باوجود هم
که زه وایم چې جانانه
زه تا نه پیژنم اورے
نو ریښتیا خبره دا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان مې نه دے پیژندلے
ګنې ولې به لګیا ووم
خدایه پوهه مې په ځان کړے
چې مستي شم او سرور شم
چې جنون شم یو ارمان شم
بس چې مینه شم وفا شم
لویه خدایه لویه خدایه
بس چې ستا شم
بس چې ستا شم

پراناګووا - برازیل ۲۰۰۷

د اختر په راتګ

یــه د مــابــــام تــیــارو غــرور مــهٔ کــوئ
یــو نــوے جـوش نــوے ســـحـر بــه راځــي
دا څــو د غــم ورځــې بــه هــم تــیــرې شـــي
د خــوشـــحــالـۍ نــه ډک اخــتــر بــه راځــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوند له په اسباب به غزل نه وايم
نور داسې بېتاب به غزل نه وايم

وائې راته وژنم دي څه مه وايه
څنګ په اضطراب به غزل نه وايم

ويمه که جناب پرې خفه کېږي نو
خير دے په جناب به غزل نه وايم

روغه د قاتل سره مې شوې ده
بس په انقلاب به غزل نه وايم

دے مې د مرضۍ سندرې نه وائې
نور په دے رباب به غزل نه وايم

بې وخته حسرتونو بوډا کړے يم
اوس دې په شباب به غزل نه وايم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیرے د اختر راباندې ته کوے
هلاله په مهتاب به غزل نه وایم

زمونږه یې خاورین کورونه وړي دي
چرته په سیلاب به غزل نه وایم

ښار مې نقاب پوشو لوټي لوټي کړو
خدایګو په نقاب به غزل نه وایم

روښانه سباؤن پکښې روښان نه دے
دهوکه ده په سراب به غزل نه وایم

تا پرې ساده خلق ترهه ګر کړله
امیرصیب په ثواب به غزل نه وایم

یار دې د چکوال سره ملګرے شو
الیاسه په خوشاب به غزل نه وایم

۲۵ مئ ۲۰۲۳ دمام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خپله خاوره خپل اختیار لاسو له ورشي
ځان چي اوپیژني وار لاسو له ورشي

د میرېې په رنګ وزرې پوري وشې
د کم اصلو چې اختیار لاسو له ورشي

ګلستان غوندې وطن پکښې کنډر شې
د کم عقلو چې سرکار لاسو له ورشي

شخوند وهي چي د غریب سړي په غوښو
دا ظالم دي د زردار لاسو له ورشي

په فریب یې ګډوي د ځان د پاره
بس پاړو له چي یو مار لاسو له ورشي

پند تري واخلي دومره لویه ګټه اوکړي
ادب خوښو له چي زیار لاسو له ورشي

لوئ الله به یې بخښې دا یې باور دے
که الیاس یې ګناهنګار لاسو له ورشي

۲۸ مئ ۲۰۲۳ دمام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځې په نیمي شپې باندي ثنګه ثنګه چل اوشو
ما شان بې اسرې باندي ثنګه ثنګه چل اوشو

خره شوله ځان پکښې د ځان په رنګي نه وینم
دا په ائینې باندي ثنګه ثنګه چل اوشو

ژوند ته پکښې نه پرېږدي ساده او پښتانه خلق
دا په زمانې باندي ثنګه ثنګه چل اوشو

ځان پکښې یادې خالي د ځان پکښې صفت کوې
ستا په ترانې باندي ثنګه ثنګه چل اوشو

اوس د راتلو ګمان دي زړه ته هډو نه راوالم
دا دي په وعدې باندي ثنګه ثنګه چل اوشو

موده اوشوه چې خبر مو د یو بل نه دې اخستې
ستا په یارانې باندي ثنګه ثنګه چل اوشو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د مات زړګي د رغیدو سندري نه وائې
ربابه په نغمې باندي ثنګه ثنګه چل اوشو

الیاس ته دي د زړه پټه خبره پکښې اوکړله
دا دي په بهانې باندي ثنګه ثنګه چل اوشو

۲ جون ۲۰۲۳ دمام

هائیکو

ثنګه به په دغه خاوره امن شي
دلته د غریب چي حق تلفي کیده
ډیرو ورته چینګه خوله نیولي وه

هائیکو

غرض مي دا وي چي پښتون بیدار شي
زه په پښتو کښې لیک ته هڅه اوکړم
بس خو یاګاني دي چي نه مي پریږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هائیکو

ښکاري حق پرست نه ئے
شل شل دي جوړ کړي دي
سم شلتالو نه وائے

هائیکو

دلته د قاضي په فیصلو کښې هم
قتل د انصاف کیږي په جار باندي
نو دلته زلزله به په مونږ نه راځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکرمي سندره شوه

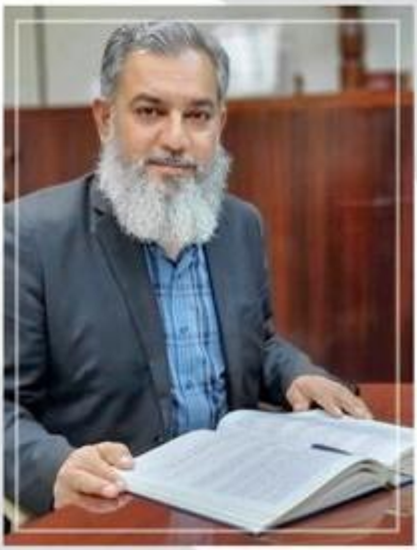

زه يې د اولس د زړهٔ سلطان کړمه
خوي راله يزدان داسې راکړے دے

الياس د وخت جابرته نېغ ولاړ يمه
فکر راله توان داسې راکړے دے

محمدالياس

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library